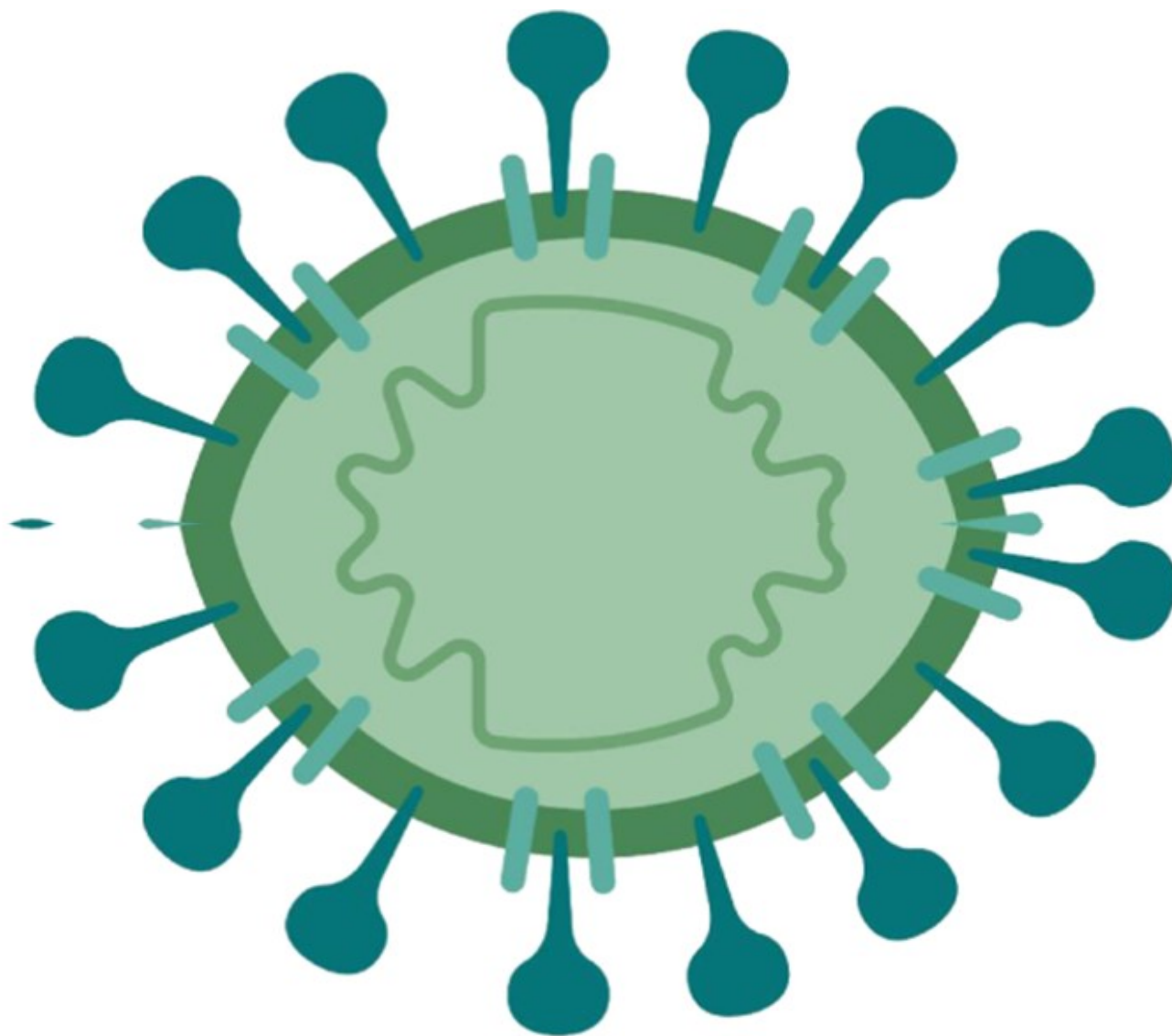
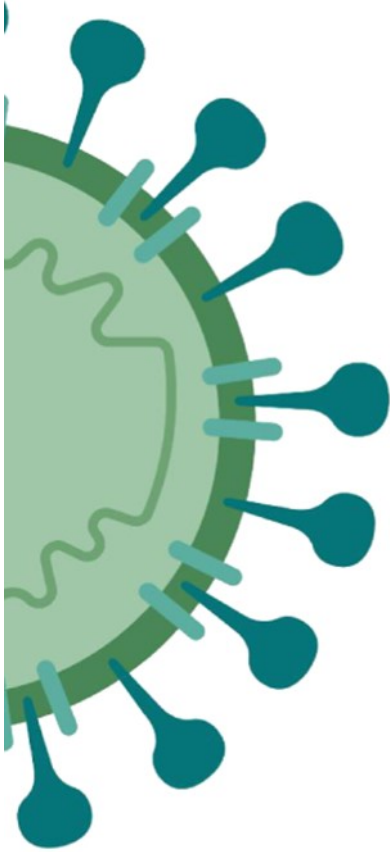

וירם קרו משיחו

**הגדה המקרינה ממאורעות הקורונה על מבט
הסדר בפסח תש"פ**

הרב דורון קואר

ערב פסח תש"פ.

מאורעות הקורונה ערב פסח הזה, הנמשכים לנו משנכנס אדר, מחוללים שינויים גדולים בתרבות הקהילתית שלנו, בתרבות העולמית ובטח בחיי המשפחה ובתוכם עבודת ה' של פסח—והגדת לבנך, היחס המיוחד השמור ליל הסדר שבו מחברים את המשפחה בחיבורים של דעת, אהבה ואמונה.

שינויים שכאלו, מעוררים מחשבות, ולכן, חשבתי לעורר כיווני מחשבה שנראו לי קשורים בהגדת ליל הסדר.

קטונתי כמובן מלבאר את דבריהם של גדולי ישראל, אולם, אולי מעט כיוונים למחשבה יגדילו למי שירצה בכך את חוג החיבור בין מאורעות התקופה של יציאת מצרים, עם הגאולה הנוכחית וחיינו בארץ ישראל במדינתנו, ביחד עם ההצטמצמות המשפחתית הגרעינית בפסח זה.

מכיון שכתבתי וערכתי הכל בעשרים וארבע שעות, הרינו מוסר הודעה שאין בהגדה זו בכדי לפסוק הלכה, או, שאין בה בכדי להעמיד משנה מחשבתית מסודרת, אלא, לעורר למחשבות בלבד.

וכן, שאין הגהה זו מוגהת כהרגלנו בקודש, עקב החיפזון שבה נכתבה ומועברת הלאה, ולכן, באם ישנן טעויות, אני מתנצל מראש ומקווה שתקבלו אותן בהבנה.

תגובות יתקבלו בשמחה במייל:

kolerdoron@gmail.com

דורון קולר

סִבְרֵי מִרְנָו וְרַבְנָו וְרַבּוֹתֵי

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְרֵי הַגֶּפֶן.

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר בְּנוּ מִכָּל עַם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל לְשׁוֹן וְקִדְשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו. וְתָתֵן לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה (בְּשֶׁבֶת: שְׁבֻתוֹת לְמִנוּחָה ו) מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה, חַגִּים וְזְמַנִּים לְשִׂשׁוֹן, אֶת יוֹם (הַשְּׁבֻת הַזֶּה וְאֵת יוֹם) חַג הַמִּצְוֹת הַזֶּה, זְמַן חֲרוּתֵנוּ (בְּאַהֲבָה), מְקַרָּא קֹדֶשׁ, זִכָּר לְיִצְיַאת מִצְרַיִם. כִּי בְנוּ בְּחֵרֶת וְאוֹתָנוּ קִדְשָׁתָּ מִכָּל הָעַמִּים, (וְשֶׁבֶת) וּמוֹעֲדֵי קִדְשֶׁךָ (בְּאַהֲבָה וּבְרַצוֹן), בְּשִׂמְחָה וּבְשִׂשׁוֹן הַנְּחַלְתָּנוּ. בְּרוּךְ אַתָּה יי, מְקִדֵּשׁ (הַשְּׁבֻת ו) יִשְׂרָאֵל וְהַזְמַנִּים.

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, שֶׁהַחֵינּוּ וְקִיַּמְנוּ וְהִגִּיעָנוּ לְזְמַן הַזֶּה.

הקידוש הוא התחלה של משהו מיוחד, שמגדירה לנו שהיום הזה הוא שונה. וגם ליל הסדר הזה שונה מהרבה מאוד לילות סדרים שהיו לעם ישראל במהלך כל השנים.

השנה יערכו הסדרים במתכונת מצומצמת של חבורות, המשפחות ישהו בגרעיניותן והמבודדים יהיו בודדים.

אשר קדשנו במצוותיו וציוונו לשבת בלילה הזה עם המצות ובחר בנו מכל העמים לספר באותה יציאת מצרים שהפכה אותנו לישראלים, ועת ובזמן הזה בתצורתו המיוחדת, נחשוב לעצמנו מה נשתנה הסדר הזה מכל הסדרים ונתמלא בהתרגשות של קדושה לכך שאנו יכולים להסב כעם חופשי בארצנו, תחת מגבלותינו ולאכול את המצות והמרורים.

קִדְשׁ

וְרַחֵץ

נוֹטְלִין אֶת הַיָּדִים וְאֵין מְבָרְכִין
”עַל נְטִילַת יָדַיִם”.

רחץ—טוב אנחנו יודעים עכשיו למה צריך לדאוג לנקיון הידים, מים, אלכוהול, חומרי חיטוי, כפפות, אלו המוצרים והפעולות הכי נפוצות בעידן הקורונה. הנטילה היא הפרדה בין פעולות שהיו לאלו שיהיו, הכנה לשלב אחר, הזדמנות להיכנס מחדש אל מה שנעשה עכשיו, ולא להמשיך כמובן מאליו.

כִּרְפֵס

טוֹבְלִין כִּרְפֵס פְּחוֹת מִכְזִית בְּמֵי
מֶלַח, וּמְבָרְכִין:

ה-כרפס הוא סוג של מתאבן שתפקידו לעורר את התיאבון בתחילת הערב. בכל הערב הזה אנחנו מעוררים שאלות ותהיות במטרה לברר את מהותה של יציאת מצרים ולידתו של עם ישראל. האירוע הכי משמעותי בעולם.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם, בּוֹרֵא פְרֵי הָאָדָמָה.

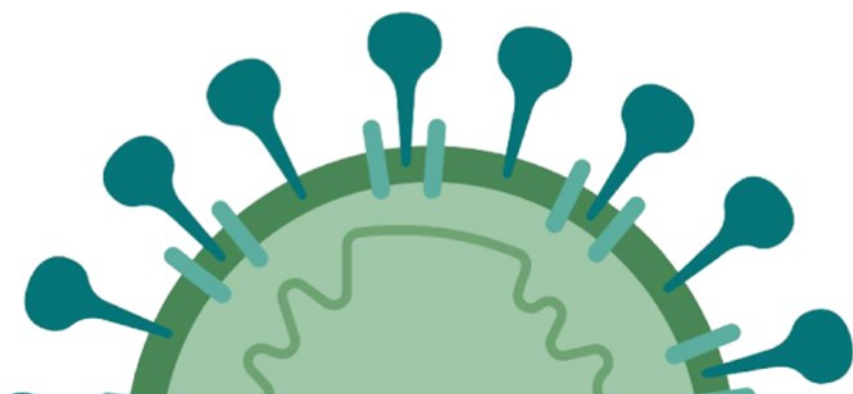
ובדורנו כשאנו עומדים מול תהייה עולמית מה ועל מה קורונה? יש בנו מעט את התחושה לבירור שאלות מהות. מתור אווירה של תהיה כיצד ולאן צועד העולם, יודעים אנו כישראל לומר שחווינו כבר גאולה אחת, ומובטחים אנו על גאולה עתידה.

יַחַץ

בַּעַל הַבַּיִת יִבְצֵעַ אֶת הַמְצָה
הָאֲמֻצָּעִית לְשֵׁתִים וּמִצְפִּין אֶת
הַחֲצִי הַגָּדוֹל לְאַפִּיקוֹמֵן.

בהרבה מקומות חיוניים עברו לעבוד בשתי משמרות, כך, שכל משמרת יכולה לתפקד אם חלטה המשמרת השניה. כלומר, שחילקו את השלם לשנים.

הנה, עוד פעולה שחולל הקורונה היא שמפרידים ומבודדים מתור השלם לעוד ועוד בידודים. ואנו נאמר, שדווקא מתור ההבדלה, נדע לחזור בכח גדול יותר לאחדות וחיבור.

מגלה את המצות, מגביה את הקערה ואומר בקול רם:

זיכרון המצות—זהו הלחם שאכלו אבותינו במצרים! לעם ישראל זיכרון מדהים! מי שזוכר את העבר, מי שלוקח מכל מה שקורה בו נקודה לעצמו, הרי שיכול הוא להיות נצחי.

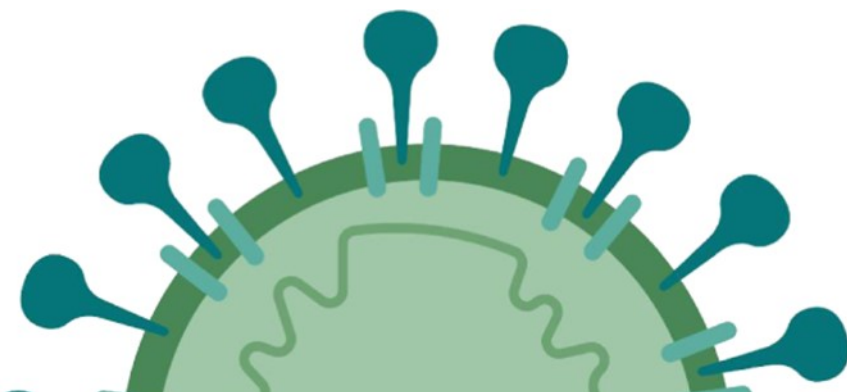
איננו יודעים איר חג מיוחד זה בצל הבידודים והאישפוזים, בצל ההסגר מרצון שכפו הישראלים על עצמם במדינתם, כיצד נזכור אותו בעתיד, אולם, ברור שגם אירוע זה, במיוחד שבו, ייזכר ויוסיף לנו עוד חוויה לאומית של פסח שאינו בדרך הרגילה.

מה נשתנה הסדר הזה מכל הסדרים? שבכל הסדרים אנו עורכים סבים עם הנכדים, הסדר הזה מאוד מצומצמים שבכל הסדרים אנו מסבים ממש כמלכים, הסדר הזה כולנו חשודים שבכל הסדרים הילדים מקשים ואנו מתרצים, הסדר הזה כולנו שואלים שבכל הסדרים אנו חושבים על שוטרם ועבדים, הסדר הזה כולנו מתפללים על רופאים ועל חולים

הא לחמא עניא די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים. כל דכפין ייתי ויכל, כל דצריך ייתי ויפסח. השתא הכא, לשנה הבאה בארעא דישראל. השתא עבדי, לשנה הבאה בני חורין.

מסיד הקערה מעל השלחן, מוזגין כוס שני וכאו הבו או אחד מן המסבים שואל:

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות??
 שבכל הלילות אנו אוכלין חמץ ומצה, הלילה הזה – כלו מצה!
 שבכל הלילות אנו אוכלין שאר ירקות, – הלילה הזה מרור!
 שבכל הלילות אין אנו מטבילין אפילו פעם אחת, – הלילה הזה שתי פעמים!
 שבכל הלילות אנו אוכלין בין יושבין ובין מסבין, – הלילה הזה כלנו מסבין!

מניח את הקטרה על השלחו. המצות תהינה מגלות בשעת אמירת ההגדה.

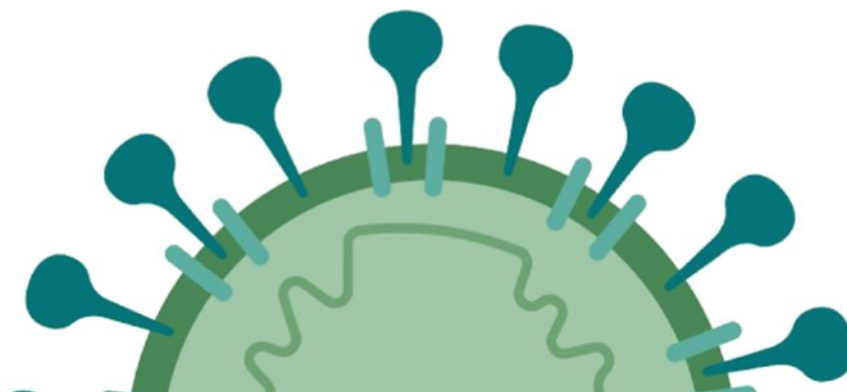
עבדים היינו לפרעה במצרים, ויוציאנו יי אלהינו משם ביד חזקה ובזרוע נטויה. ואלו לא הוציא הקדוש ברוך הוא את אבותינו ממצרים, הרי אנו ובנינו ובני בנינו משעבדים היינו לפרעה במצרים. ואפילו כלנו חכמים, כלנו נבונים, כלנו זקנים, כלנו יודעים את התורה, מצוה עלינו לספר ביציאת מצרים. וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משבח.

כולנו חכמים, נבונים וזקנים—הרבה פעמים שאנו חושבים שאנו נמצאים בנקודה טובה בחיים וזה בא לנו מתור תחושה שאנו שולטים בהכל! עד שבאה המציאות וטופחת על פנינו. וזה מה שמלמדת ההגדה, שגם בטוב שלנו אנחנו כל הזמן צריכים לשאול את עצמנו שאלות.

מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע ורבי אלעזר בן עזריה ורבי עקיבא ורבי טרפון שהיו מסבין בבני ברק, והיו מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם: רבותינו, הגיע זמן קריאת שמע של שחרית.

מרב העיסוק וההתלהבות שיש לאותם החכמים בעניין יציאת מצרים הם אינם רואים את השעה ואת האור של הבוקר. והנה בים תלמידיהם מעירים להם על כך, מעוררים אותם בכך. יש פעמים בחיים שדווקא הצעירים מגלים למבוגרים משהו. שדווקא החדש מלמד את הישן פרק אחר בסיפור.

אמר רבי אלעזר בן עזריה: הרי אני כבן שבעים שנה, ולא זכיתי שתאמר יציאת מצרים בלילות עד שדרשה בן זומא: שנאמר, למען תזכר את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך, ימי חייך – הימים, כל ימי חייך – הלילות. וחכמים אומרים: ימי חייך – העולם הזה, כל ימי חייך – להביא לימות המשיח.

בְּרוּךְ הַמָּקוֹם, בְּרוּךְ הוּא. בְּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, בְּרוּךְ הוּא.

כִּנְגַד אֲרֵבֶעָה בָּנִים דְּבָרָה תּוֹרָה. אֶחָד חָכָם, וְאֶחָד רָשָׁע, וְאֶחָד תָּם, וְאֶחָד שָׂאִינוּ יוֹדַע לְשֹׂאֵל.

חָכָם מָה הוּא אוֹמֵר? מֵה הָעֵדוּת וְהַחֲקִים וְהַמְשַׁפְּטִים אֲשֶׁר צִוָּה " אֱלֹהֵינוּ אֶתְכֶם? וְאִי אֶתָּה אָמַר לוֹ כִּהְלַכְתָּ הַפֶּסַח: אִינוּ מַפְטִירִין אַחֵר הַפֶּסַח אֲבִיקוּמוֹ.

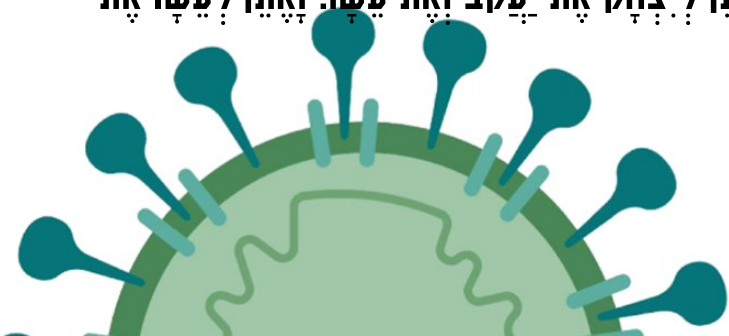
רָשָׁע מָה הוּא אוֹמֵר? מֵה הָעֵבֻדָה הַזֹּאת לָכֶם? לָכֶם – וְלֹא לוֹ. וְלִפִּי שֶׁהוֹצִיא אֶת עַצְמוֹ מִן הַכֶּלֶל כִּכֹּר בְּעֶקֶר. וְאִי אֶתָּה הִקְהָה אֶת שְׁנֵי וְאָמַר לוֹ: בְּעִבּוֹר זֶה עָשָׂה " לִי בְצִאתִי מִמִּצְרַיִם. לִי – וְלֹא לוֹ. אֵילוֹ הִיָּה שָׁם, לֹא הִיָּה נִגְאָל.

תָּם מָה הוּא אוֹמֵר? מֵה זֹאת? וְאָמַרְתָּ אֵלָיו: בְּחֻזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ " מִמִּצְרַיִם, מִבֵּית עֲבָדִים.

וְשָׂאִינוּ יוֹדַע לְשֹׂאֵל – אֶת פֶּתַח לוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר: וְהִגַּדְתָּ לְבִנְךָ בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר, בְּעִבּוֹר זֶה עָשָׂה " לִי בְצִאתִי מִמִּצְרַיִם.

יְכוֹל מֵרֵאשׁ חֹדֶשׁ, תִּלְמּוֹד לּוֹמֵר בַּיּוֹם הַהוּא, אִי בַיּוֹם הַהוּא יְכוֹל מִבְּעוֹד יוֹם, תִּלְמּוֹד לּוֹמֵר בְּעִבּוֹר זֶה – בְּעִבּוֹר זֶה לֹא אָמַרְתִּי אֲלֵא בְשַׁעָה שִׁישׁ מִצָּה וּמִרּוֹר מִנְחִים לְפִנְיֶךָ.

מִתְחַלָּה עוֹבְדֵי עֲבוֹדָה זָרָה הָיוּ אֲבוֹתֵינוּ, וְעַכְשָׁיו קָרְבָנוּ הַמָּקוֹם לְעִבְדָתוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל כָּל הָעַם, כֹּה אָמַר " אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: בְּעִבְרֵי הַנְּהַר יָשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם, תִּרְחַ אֲבִי אֲבָרָהָם וְאֲבִי נַחֲוֹר, וַיַּעֲבֹדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים. וְאָקַח אֶת אֲבִיכֶם אֶת אֲבָרָהָם מֵעִבְרֵי הַנְּהַר וְאוֹלַךְ אוֹתוֹ בְּכָל אֶרֶץ כְּנָעַן, וְאַרְבֵּה אֶת זֶרְעוֹ וְאֶתְנוּ לוֹ אֶת יִצְחָק, וְאֶתְנוּ לְיִצְחָק אֶת יַעֲקֹב וְאֶת עֵשָׂו. וְאֶתְנוּ לְעֵשָׂו אֶת

הַר שְׁעִיר לְרִשֵּׁת אֶתוֹ, וַיַּעֲקֹב וּבְנָיו יָרְדוּ מִצְרַיִם.

בְּרוּךְ שׁוֹמֵר הַבְּטַחְתּוֹ לְיִשְׂרָאֵל, בְּרוּךְ הוּא. שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חָשַׁב אֶת הַקֶּץ, לַעֲשׂוֹת כַּמָּה
שָׂאֵמֶר לְאַבְרָהָם אָבִינוּ בְּבְרִית בֵּין הַבְּתָרִים, שֶׁנֶּאֱמַר: וַיֹּאמֶר לְאַבְרָם, יָדַע תְּדַע כִּי גֵר יִהְיֶה זְרַעְךָ
בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם, וְעַבְדוּם וְעָנּוּ אֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה. וְגַם אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ דָן אֲנִי וְאַחֲרַי כִּן
יֵצְאוּ בְּרַכְשׁ גָּדוֹל.

מִכֶּסֶה אֶת הַמִּצּוֹת וּמַגְבִּיחַ אֶת הַכּוֹס.

וְהִיא שְׁעַמְדָה לְאַבוֹתֵינוּ וְלָנוּ! שֶׁלֹּא אֶחָד בְּלִבָּד עָמַד עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ, אֲלֵא שְׁבַכְל דּוֹר וְדוֹר
עוֹמְדִים עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִצִּילֵנוּ מֵיָדָם.

יָנִיחַ הַכּוֹס מֵיָדוֹ וַיְגַלֶּה אֶת הַמִּצּוֹת.

וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִצִּילֵנוּ מִיָּד-הַמּוֹן אֶתְגָּרִים יִשְׁנֵם בְּחַיִּים, אֲבָל דָּבָר אֶחָד מֵאֲמִין
כּוֹ עַם יִשְׂרָאֵל-לְעוֹלָם תִּהְיֶה גְאוּלָּה שְׁלֵמָה, וְלָכֵן, נִמְשָׁיִךְ אֶת חַיֵּינוּ הַלְאוֹמִיִּים בְּדַרְכֵינוּ
הַנְּצִיחִית, גַּם אִם יִשְׁנֵן מִכּוֹת קִשׁוֹת וְכּוֹאֲבוֹת.

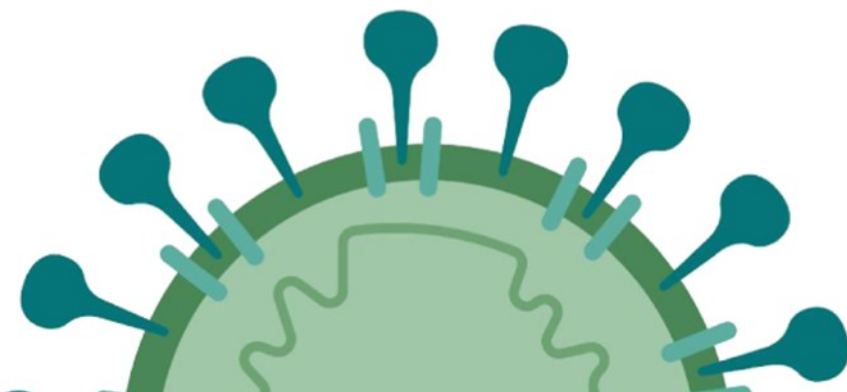
צֵא וְלִמַּד מֶה בִּקֵּשׁ לְבֵן הָאֲרָמִי לַעֲשׂוֹת לְיַעֲקֹב אָבִינוּ. שֶׁפָּרַעָה לֹא גָזַר אֲלֵא עַל הַזְּכָרִים וְלָבוֹ
בִּקֵּשׁ לְעַקֹּר אֶת הַכֹּל, שֶׁנֶּאֱמַר: אֲרָמִי אָבִד אָבִי, וַיֵּרֶד מִצְרַיִמָּה וַיִּגְר שָׁם בְּמֵתִי מֵעַט, וַיְהִי שָׁם
לְגוֹי גָּדוֹל, עָצוּם וְרַב.

וַיֵּרֶד מִצְרַיִמָּה – אָנוּס עַל פִּי הַדְּבוּר.

וַיִּגְר שָׁם – מִלְּמַד שֶׁלֹּא יָרַד יַעֲקֹב אָבִינוּ לְהִשְׁתַּקֵּעַ בְּמִצְרַיִם אֲלֵא לְגוֹר שָׁם, שֶׁנֶּאֱמַר: וַיֹּאמְרוּ אֶל
פָּרַעָה, לְגוֹר בְּאֶרֶץ בְּאֵנוּ, כִּי אִין מִדְּעָה לְצֹאן אֲשֶׁר לְעַבְדֶיךָ, כִּי כָבֵד הָרַעַב בְּאֶרֶץ כְּנַעַן. וְעַתָּה
יֵשְׁבוּ נָא עַבְדֶיךָ בְּאֶרֶץ גִּשׁוֹן.

בְּמֵתִי מֵעַט – כַּמָּה שֶׁנֶּאֱמַר: בְּשִׁבְעִים נִפְשׁ יָרְדוּ אֲבוֹתֶיךָ מִצְרַיִמָּה, וְעַתָּה שָׁמַךְ יי אֱלֹהֶיךָ כְּכּוֹכְבֵי
הַשָּׁמַיִם לְרַב.

וַיְהִי שָׁם לְגוֹי – מִלְּמַד שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל מִצִּיֵּנִים שָׁם.

גָּדוֹל, עָצוּם – כְּמֵה שֶׁנֶּאֱמַר: וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבוּ וַיַּעֲצְמוּ בְמֵאֵד מְאֹד, וַתִּמְלֵא הָאָרֶץ אֹתָם.

וְרַב – כְּמֵה שֶׁנֶּאֱמַר: רַבְּבָה כְּצִמַח הַשָּׂדֶה נִתְחַיֵּךְ, וַתִּרְבֵּי וַתִּגְדְּלֵי וַתִּבְאֵי בַעֲדֵי עַדִּים, שְׂדֵים נִכְנוּ וַשְׂעָרֶךָ צִמַח, וְאֵת עֹרֶם וְעָרִיָּה. וְאֶעֱבֹר עֲלֶיךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְּבוֹסֶסֶת בְּדַמְיֶךָ, וְאָמַר לְךָ בְּדַמְיֶךָ חַיִּי, וְאָמַר לְךָ בְּדַמְיֶךָ חַיִּי.

וַיִּרְעוּ אֹתָנוּ הַמִּצְרִים וַיַּעֲנוּנוּ, וַיִּתְּנוּ עָלֵינוּ עֲבֹדָה קָשָׁה.

שלוש מדרגות של קושי: וירעו – עושים פעולות על מנת לצמצם את עם ישראל – מיתה. ויענונו – פועלים בהם כלכלית כך שלא יוכלו להרגיש עצמם כחופשיים ובעלי יכולת לפעול.

וַיַּעֲנוּנוּ – כְּמֵה שֶׁנֶּאֱמַר: וַיִּשְׂמְנוּ עָלָיו שְׂרֵי מִסִּים לַמַּעַן עֲנֹתוֹ בְּסִבְלָתָם. וַיִּבְנוּ עָרֵי מִסְכְּנוֹת לַפְּרֹעֹה. אֵת פֶּתַח וְאֵת רַעְמִסִּים.

וַיִּתְּנוּ עָלֵינוּ עֲבֹדָה קָשָׁה – כְּמֵה שֶׁנֶּאֱמַר: וַיַּעֲבֹדוּ מִצְרַיִם אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּפָרֶךְ.

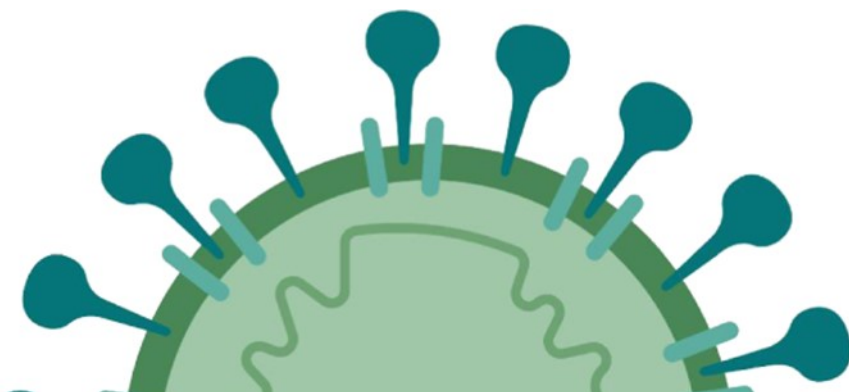
וַנִּשְׁמַע אֵל יי אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, וַיִּשְׁמַע יי אֵת קִלְנוּ, וַיִּרְא אֵת עֲנִינוּ וְאֵת עֲמַלְנוּ וְאֵת לַחֲצֵנוּ.

וַנִּשְׁמַע אֵל יי אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ – כְּמֵה שֶׁנֶּאֱמַר: וַיְהִי בַיָּמִים הָרַבִּים הָהֵם וַיָּמָת מֶלֶךְ מִצְרַיִם, וַיֵּאָחֲזוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֲבֹדָה וַיִּזְעְקוּ, וַתַּעַל שׁוֹעַתָם אֶל הָאֱלֹהִים מִן הָעֲבֹדָה.

וַיִּשְׁמַע יי אֵת קִלְנוּ – כְּמֵה שֶׁנֶּאֱמַר: וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֵת נַאֲקָתָם, וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֵת בְּרִיתוֹ אֵת אַבְרָהָם, אֵת יִצְחָק וְאֵת יַעֲקֹב.

וַיִּרְא אֵת עֲנִינוּ – זוּ פְּרִישׁוֹת דֶּרֶךְ אֶרֶץ, כְּמֵה שֶׁנֶּאֱמַר: וַיִּרְא אֱלֹהִים אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּדַּע אֱלֹהִים.

וְאֵת עֲמַלְנוּ – אֵילוּ הַבָּנִים. כְּמֵה שֶׁנֶּאֱמַר: כָּל הַבָּנִים הַיְלֹוד הַיְאֲרָה תִשְׁלִיכֶהוּ וְכָל הַבֵּת תַּחֲיוּן.

וְאֵת לַחֲצֵנוּ – זֶה הַדְּחַק, כְּמָה
שֶׁנֶּאֱמַר: וְגַם רָאִיתִי אֶת הַלַּחֲץ אֲשֶׁר
מִצְרַיִם לַחֲצִים אֹתָם.

וַיֹּצֵאנוּ יי מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה
וּבְזֹרַע נְטוּיָה, וּבְמֶרְא גְדֹל,
וּבְאַתּוֹת וּבְמִפְתִּים.

וַיֹּצֵאנוּ יי מִמִּצְרַיִם – לֹא עַל יְדֵי
מַלְאָךְ, וְלֹא עַל יְדֵי שָׂרָף, וְלֹא עַל יְדֵי
שָׁלִיחַ, אֲלָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּכַבּוֹדוֹ וּבְעֲצָמוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר: וְעַבְרַתִּי
בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּלִילָה הַזֶּה, וְהִכִּיתִי
כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מֵאָדָם וְעַד
בְּהֵמָה, וּבְכָל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֶעֱשֶׂה
שְׁפָטִים. אֲנִי יי.

וְעַבְרַתִּי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּלִילָה הַזֶּה –
אֲנִי וְלֹא מַלְאָךְ.

וְהִכִּיתִי כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם – אֲנִי
וְלֹא שָׂרָף.

וּבְכָל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֶעֱשֶׂה שְׁפָטִים –
אֲנִי וְלֹא הַשָּׁלִיחַ.

אֲנִי יי – אֲנִי הוּא וְלֹא אַחֵר.

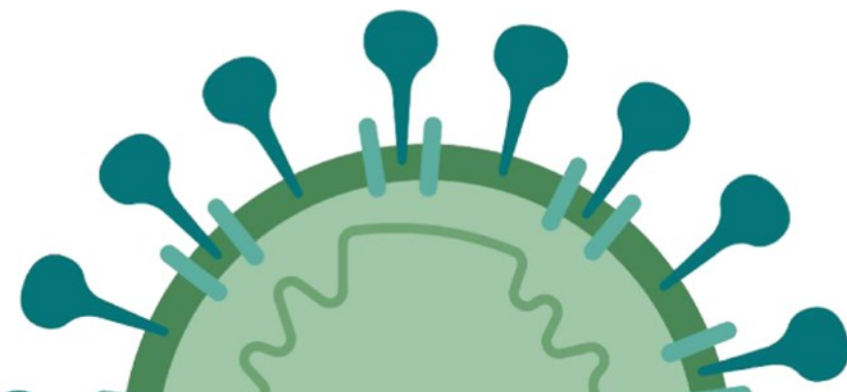
אני ולא אחר—אני ולא השליח

מלכותו של הבורא יכולה הייתה להיות בשלט
רחוק בכך שהיה שולח את מלאכיו ושרפיו
שיעשו את פעולת ההוצאה ממצרים. אבל
הבורא מדגיש שהוא בעצמו יבוא להוציא את
ישראל כדי שאותה היציאה תהיה עבודת-יד
כמו מעשה בראשית. שלמעשה יציאת מצרים
תמשיר את מעשה בראשית ותשלים אותה.

מציאות הקורונה הפכה הרבה מאוד
מהשימושים של החיים שלנו למבוצעים על ידי
שליחים. אי אפשר לקחת אוכל מבתי האוכל,
אפשר על ידי שליח, הקניות שבסופרים עוברות
להיות על ידי שליחים ולא בבחירה אישית של
הקונים, ובכך נוסף שלב מסויים להנהגת החיים
בעת הקורונה.

מכאן יכולים אנו לקבל פרספקטיבה על
החשיבות בפשטות הקשר בינינו ובין הדברים
שאנחנו נוגעים בהם ממש, להבין שגם בעצם
המגע והפעולה המעשית יש חשיבות גדולה
שבעידן שלנו לעיתים ממעיטים בערכו, ולהבין
שהבורא רואה חשיבות בעשיית הפרטים, ולכן,
בנקודות המשמעותיות, הוא עושה ולא השליח.

וכאן המקום שלנו לשאול את עצמנו האם
אנחנו מקדישים לדברים החשובים באמת
בחיים שלנו את המגע האישי, את המחשבה
וההעמקה הראויה? האם גם אנו יודעים לברור
היטב במה אנחנו מתעסקים ושמים את
תשומת הלב שלנו, או שזה קורה לנו במקרה?

בִּיד חֲזָקָה – זֹה הַדְּבָר, כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר: הִנֵּה יָד יְיָ הוֹיָה בְּמִקְנֶךָ אֲשֶׁר בְּשׂוּדָה, בְּסוּסִים, בַּחֲמָרִים, בַּגְּמָלִים, בַּבָּקָר וּבַצֹּאן, דָּבָר כְּבֹד מְאֹד.

וּבְזֹרַע נְטוּיָה – זֹה הַחֶרֶב, כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר: וַחֲרָבוֹ שְׁלוּכָה בְּיָדוֹ, נְטוּיָה עַל יְרוּשָׁלַיִם.

וּבְמִרְא גָדֹל – זֹה גְלוּי שְׂכִינָה, כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר: אוֹ הִנֵּסָה אֱלֹהִים לְבָא לְקַחַת לוֹ גּוֹי מִקְרֵב גּוֹי בְּמִסְתַּת בְּאֶתֶת וּבְמוֹפְתִים, וּבְמִלְחָמָה וּבִיד חֲזָקָה וּבְזֹרַע נְטוּיָה, וּבְמוֹרָאִים גְּדוֹלִים, כְּכֹל אֲשֶׁר עָשָׂה לָכֶם יְיָ אֱלֹהֵיכֶם בְּמִצְרַיִם לְעֵינֶיךָ.

וּבְאֶתֶת – זֶה הַמַּטָּה, כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר: וְאֵת הַמַּטָּה הַזֶּה תִּקַּח בְּיָדְךָ, אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בּוֹ אֵת הָאֶתֶת.

וְנִהְגִּין לְהַטִּיף טַפָּה מִן הַכּוֹס בְּאֵמִירַת 'דָּם', 'וְאֵשׁ', 'וְתִימְרוֹת עֵשׂוֹן', עֶשֶׂר הַמַּכּוֹת, 'דָּצ"ךְ', 'עַד"ש', 'בְּאֶח"ב', בְּיַחַד ט"ו פְּעָמִים.

וּבְמוֹפְתִים – זֶה הַדָּם, כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר: וְנָתַתִּי מוֹפְתִים בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ, **דָּם וְאֵשׁ וְתִימְרוֹת עֵשׂוֹן.**

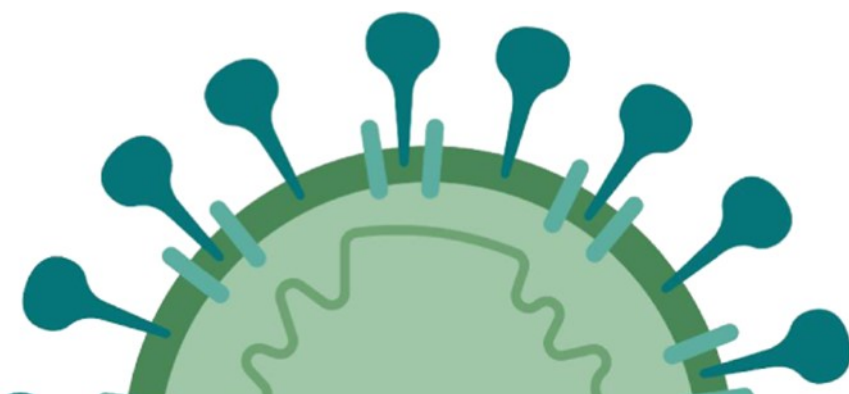
מופתיים בשמים ובארץ

עשר המכות שבמצרים, שהשביתו את היאור ואת מימיו, פגעו בגידולים ובבעלי החיים, החשיכו את השמים והמטירו ברד כבד ומזיק על הארץ, היו מכוונות ללמד ולהעביר מסר שלילי למצרים ומסר חיובי לישראלים.

המצרים שאמונתם הייתה בעולם מקובע, שבו האל הוא הצאן, ראו כיצד כל הטבע שהם סוגדים אליו מתהפך ונהרס, כל זאת בתיאור מדויק של משה רבינו כשבא אל פרעה ומציג לו שזה מה שיקרה לטבע, אם לא ידע להיות ממושמע לאלהי ישראל.

כך, למול עיניהם של ישראל, המציאות כולה פועלת באופן פלאי להוציאם ממצרים. העולם לטובתם! וזהו עולם שיודע לשנות את טבעו בכדי להוביל מהלך של חירות שלהם.

כשיש מופתיים בשמים ובארץ, היקום כולו מחובר! זוהי אמירה חזקה מאוד. ובימינו, כשאנו מסתכלים על אנושות אחת גדולה שמתמודדת במשבר של טבע מסוכן, נדרשת חשיבה עולמית מהם הדברים שאנחנו צריכים להעמיק ולחפש אחר שורשם ותיקונם.

דָּבַר אַחֵר: בֵּיַד חֲזָקָה – שְׁתִּים, וּבְזוּלַת נְטוּיָה – שְׁתִּים, וּבְמָרָא גָדוֹל – שְׁתִּים, וּבְאַתוֹת – שְׁתִּים, וּבְמִפְתִּים – שְׁתִּים. אֵלּוּ עֶשֶׂר מִכּוֹת שֶׁהֵבִיא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמִּצְרִים בְּמִצְרַיִם, וְאֵלּוּ הֵן:

דָּם, צִפְרֻדֵּי, כְּנִים, עָרוֹב, דָּבָר, שְׁחִין, בְּרָד, אֲרֵבָה, חֶשֶׁן, מַכַּת בְּכוֹרוֹת.

רַבִּי יְהוּדָה הָיָה נוֹתֵן בֵּהֶם סַמָּנִים: דְּצִ"ךְ עַד"ש בְּאַח"ב.

רַבִּי יוֹסִי הַגְּלִילִי אוֹמֵר: מִנֵּין אַתָּה אוֹמֵר שֶׁלְקוֹ הַמִּצְרִים בְּמִצְרַיִם עֶשֶׂר מִכּוֹת וְעַל הַיָּם לָקוּ חַמְשִׁים מִכּוֹת? בְּמִצְרַיִם מָה הוּא אוֹמֵר? וַיֹּאמְרוּ הַחֲרַטְמִים

מכה שהיא כמה

הקורונה היא מחלה הפוגעת בריאות ומסכנת את החיים,

וכשהיא מדבקת היא גם משביתה את חיי החברה

ואת הכלכלה המקומית

ואת הכלכלה העולמית

ואת הקהילתיות הדתית

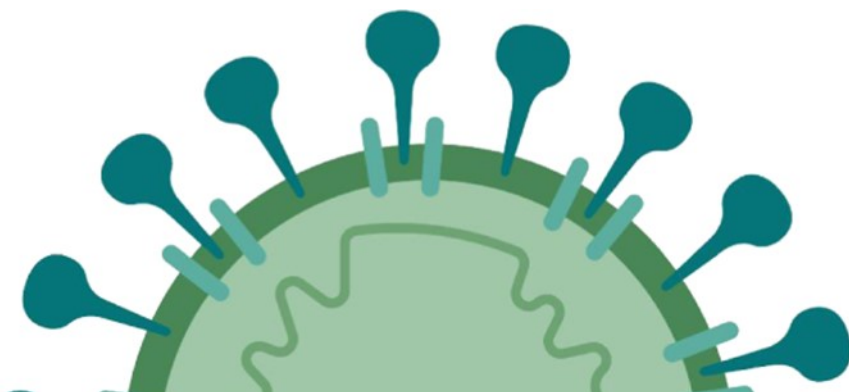
וכך המכות של מצרים נחתו כל אחת ואחת במכפלות של מכה.

אֵל פְּרַעֲתָה: אֶצְבַּע אֱלֹהִים הוּא, וְעַל הַיָּם מָה הוּא אוֹמֵר? וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְיָ בְּמִצְרַיִם, וַיֵּרְאוּ הָעָם אֶת יְיָ, וַיֹּאמְרוּ בְּיַד יְיָ וּבְמִשְׁחַת עַבְדּוֹ. כִּמָּה לָקוּ בְּאֶצְבַּעַת עֶשֶׂר מִכּוֹת. אָמור מַעֲתָה: בְּמִצְרַיִם לָקוּ עֶשֶׂר מִכּוֹת וְעַל הַיָּם לָקוּ חַמְשִׁים מִכּוֹת.

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: מִנֵּין שְׁכַל מִכָּה וּמִכָּה שֶׁהֵבִיא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמִּצְרִים בְּמִצְרַיִם הִיָּתָה שֶׁל אַרְבַּע מִכּוֹת? שְׁנַאֲמַר: יִשְׁלַח בָּם חֲרוֹן אַפּוֹ, עֲבָרָה וְזַעַם וְצָרָה, מִשְׁלַחַת מְלֹאכֵי רָעִים. עֲבָרָה – אַחַת, וְזַעַם – שְׁתֵּים, וְצָרָה – שְׁלֹשׁ, מִשְׁלַחַת מְלֹאכֵי

רָעִים – אַרְבַּע. אָמור מַעֲתָה: בְּמִצְרַיִם לָקוּ אַרְבַּעִים מִכּוֹת וְעַל הַיָּם לָקוּ מֵאַתֵּים מִכּוֹת.

רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר: מִנֵּין שְׁכַל מִכָּה וּמִכָּה שֶׁהֵבִיא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמִּצְרִים בְּמִצְרַיִם הִיָּתָה שֶׁל חֲמֵשׁ מִכּוֹת? שְׁנַאֲמַר: יִשְׁלַח בָּם חֲרוֹן אַפּוֹ, עֲבָרָה וְזַעַם וְצָרָה, מִשְׁלַחַת מְלֹאכֵי רָעִים. חֲרוֹן אַפּוֹ – אַחַת, עֲבָרָה – שְׁתֵּים, וְזַעַם – שְׁלֹשׁ, וְצָרָה – אַרְבַּע, מִשְׁלַחַת מְלֹאכֵי רָעִים – חֲמֵשׁ. אָמור מַעֲתָה: בְּמִצְרַיִם לָקוּ חַמְשִׁים מִכּוֹת וְעַל הַיָּם לָקוּ חַמְשִׁים וּמֵאַתֵּים מִכּוֹת.

כִּמְהָ מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְמָקוֹם עָלֵינוּ!

אֱלֹהֵי הוֹצִיאֵנוּ מֵמִצְרַיִם וְלֹא עָשָׂה בָּהֶם שְׂפָטִים, דִּיּוּנוֹ.

אֱלֹהֵי עָשָׂה בָּהֶם שְׂפָטִים, וְלֹא עָשָׂה בְּאֱלֹהֵיהֶם, דִּיּוּנוֹ.

אֱלֹהֵי עָשָׂה בְּאֱלֹהֵיהֶם, וְלֹא הֲרַג אֶת בְּכוֹרֵיהֶם, דִּיּוּנוֹ.

אֱלֹהֵי הֲרַג אֶת בְּכוֹרֵיהֶם וְלֹא נָתַן לָנוּ אֶת מְמוֹנָם, דִּיּוּנוֹ.

אֱלֹהֵי נָתַן לָנוּ אֶת מְמוֹנָם וְלֹא קָרַע לָנוּ אֶת הַיָּם, דִּיּוּנוֹ.

אֱלֹהֵי קָרַע לָנוּ אֶת הַיָּם וְלֹא הֶעֱבִירָנוּ בְּתוֹכוֹ בַּחֲרָבָה, דִּיּוּנוֹ.

אֱלֹהֵי הֶעֱבִירָנוּ בְּתוֹכוֹ בַּחֲרָבָה וְלֹא שָׁקַע צַרְנוֹ בְּתוֹכוֹ, דִּיּוּנוֹ.

אֱלֹהֵי שָׁקַע צַרְנוֹ בְּתוֹכוֹ וְלֹא סִפֵּק צַרְכָּנוּ בַּמִּדְבָּר אַרְבַּעַיִם שָׁנָה, דִּיּוּנוֹ.

אֱלֹהֵי סִפֵּק צַרְכָּנוּ בַּמִּדְבָּר אַרְבַּעַיִם שָׁנָה וְלֹא הָאָכִילָנוּ אֶת הַמָּן, דִּיּוּנוֹ.

אֱלֹהֵי הָאָכִילָנוּ אֶת הַמָּן וְלֹא נָתַן לָנוּ אֶת הַשַּׁבָּת, דִּיּוּנוֹ.

אֱלֹהֵי נָתַן לָנוּ אֶת הַשַּׁבָּת, וְלֹא קָרַבְנוּ לְפָנֵי הַר סִינַי, דִּיּוּנוֹ.

אֱלֹהֵי קָרַבְנוּ לְפָנֵי הַר סִינַי, וְלֹא נָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה, דִּיּוּנוֹ.

אֱלֹהֵי נָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה וְלֹא הִכְנִיסָנוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, דִּיּוּנוֹ.

אֱלֹהֵי הִכְנִיסָנוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְלֹא בָנָה לָנוּ אֶת בַּיִת הַבְּחִירָה, דִּיּוּנוֹ.

עַל אַחַת, כִּמְהָ וְכִמְהָ, טוֹבָה כְּפוֹלָה וּמְכַפֶּלֶת לְמָקוֹם עָלֵינוּ:

שֶׁהוֹצִיאָנוּ מֵמִצְרַיִם, וְעָשָׂה בָּהֶם שְׂפָטִים, וְעָשָׂה בְּאֱלֹהֵיהֶם, וְהֲרַג אֶת

בְּכוֹרֵיהֶם, וְנָתַן לָנוּ אֶת מְמוֹנָם, וְקָרַע לָנוּ אֶת הַיָּם, וְהֶעֱבִירָנוּ בְּתוֹכוֹ בַּחֲרָבָה,

וְשָׁקַע צַרְנוֹ בְּתוֹכוֹ, וְסִפֵּק צַרְכָּנוּ בַּמִּדְבָּר אַרְבַּעַיִם שָׁנָה, וְהָאָכִילָנוּ אֶת הַמָּן,

וְנָתַן לָנוּ אֶת הַשַּׁבָּת, וְקָרַבְנוּ לְפָנֵי הַר סִינַי, וְנָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה, וְהִכְנִיסָנוּ

לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּבָנָה לָנוּ אֶת בַּיִת הַבְּחִירָה לְכַפֵּר עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ.

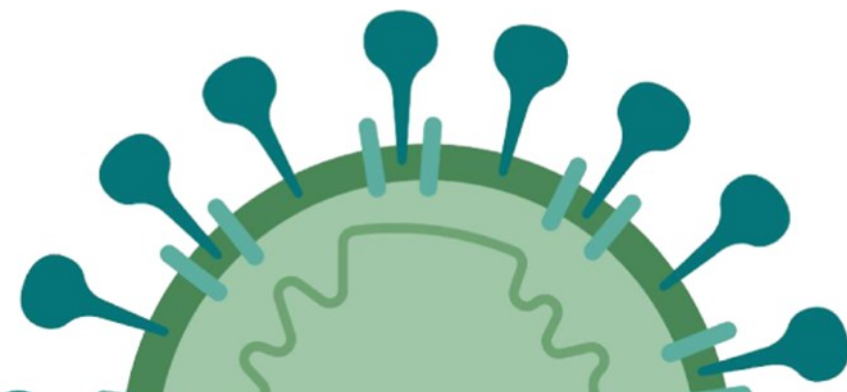
חיי הדי!

הפיוט דיינו! בא
להבליט את
ההסתפקות במועט
והשמחה בחלקר.

כשאתה עבד, מספיק
לך להיות בו חוריו.
כשאתה בו חוריו, אתה
לא רודף אחר הממון
ורוצה להיות מליונר.
ועוד ועוד.

כמה טוב לנו בנקודת
החיים הזו? זו שאלה
שחייבת להיות בכל עת
למול עינינו.

ובמיוחד היא מתבלטת
בתקופות כמו הקורונה,
שהרבה דברים נשמטו
מעמדתם היציבה
בחיים.

רְבוּ גַמְלֵי אֵל הָיָה אֹמֵר: כֹּל שֶׁלֹּא אָמַר
שְׁלֹשָׁה דְבָרִים אֵלּוּ בַפֶּסַח, לֹא יֵצֵא יְדֵי חֹבְתוֹ,
וְאֵלּוּ הֵן: פֶּסַח, מִצָּה, וּמְרוֹר.

יזהר שלא להגביה את הזרוע.

פֶּסַח שֶׁהָיוּ אֲבוֹתֵינוּ אוֹכְלִים בְּזִמְנוֹ שְׁבִית
הַמִּקְדָּשׁ הָיָה קֵץ, עַל שׁוּם מָה? עַל שׁוּם
שֶׁפֶסַח הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל בְּתֵי אֲבוֹתֵינוּ
בְּמִצְרַיִם, שֶׁנֶּאמַר: וְאִמְרַתֶם זִבַּח פֶּסַח הוּא
לִי, אֲשֶׁר פֶּסַח עַל בְּתֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם
בְּנֹגְפוֹ אֶת מִצְרַיִם, וְאֶת בְּתֵינוּ הֲצִיל, וַיִּקַּד
הָעַם וַיִּשְׁתַּחֲווּ.

מראה את המצות למסבים ואומר:

מִצָּה זוֹ שָׂאנוּ אוֹכְלִים, עַל שׁוּם מָה? עַל שׁוּם
שֶׁלֹּא הִסְפִּיק בְּצֶקֶם שֶׁל אֲבוֹתֵינוּ לְהַחְמִיץ עַד
שֶׁנִּגְלָה עֲלֵיהֶם מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים, הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, וּגְאָלָם, שֶׁנֶּאמַר: וַיֹּאפֶּן אֶת הַבֶּצֶק
אֲשֶׁר הוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם עִגְת מִצּוֹת, כִּי לֹא
חָמַץ, כִּי גֵרְשׁוּ מִמִּצְרַיִם וְלֹא יָכֻלוּ לְהַתְמַהֵמָה,
וְגַם יָצְדָה לֹא עָשׂוּ לָהֶם.

חובתו!

כשישנו הסגר השאלה הבסיסית ביותר היא על הבסיס- מהי יציאה חובה ומהי יציאה שאינה חובה? קשה מאוד להכריע בשאלה שכזו, מכיון שהיא מתפרסת על מרחבים גדולים מאוד של החיים, שנזק בכל אחד מהם אינו בעל שיפוט בין אדם לחברו.

ואנו שואלים את עצמנו האם בימים רגילים אנתנו יודעים למקד את עצמנו אל החובות? או שמא עלינו לתרגל זאת היטב? כמה זמן אנתנו מבזבזים על משהו שאינו הכרחי?

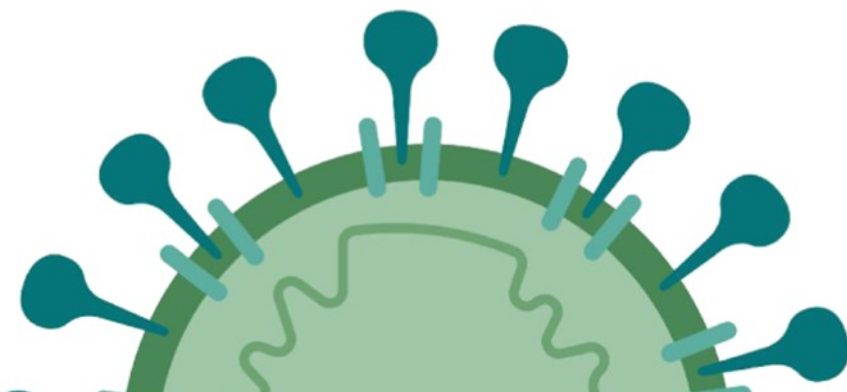
בתינו הציל

המקום שבו אנשים יכולים לחיות בעידן הקורונה הוא הבתים שלהם. הם מסוגרים ומבודדים שם, הם נשלחים לשם על ידי הרשויות, זוהי הצצה מודרנית להבנה שביתי הוא מבצרי! וכשמבצרים את המרכיבים של הבית, בעיקר האנושיים, משיגים בכך עוצמה מופלאה ושמחה עמוקה.

גורשו מ...

גירוש ישראל ממצרים היה מרצונם של המצרים שכבר יצאו מפתח המות שלהם, אולם עבור עם ישראל הייתה זו המשאלה וההטבה הגדולה.

וגם אנתנו מגורשים ממסעדות ומפארקים ומקניונים וכל זה להיטיב לנו!

מראה את המרוד למסבים ואומר:

מרוד זה שאנו אוכלים, על שום מה? על שום שמרדו המצרים את חיי אבותינו במצרים, שנאמר: וימרדו את חיייהם בעבדה קשה, בחמר ובלבנים ובכל עבדה בשדה את כל עבדתם אשר עבדו בהם בפרך.

בכל דור ודור חיב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים, שנאמר: והגדת לבנך ביום ההוא לאמר, בעבור זה עשה יי' לי בצאתי ממצרים. לא את אבותינו בלבד גאל הקדוש ברוך הוא, אלא אף אותנו גאל עמם, שנאמר: ואתנו הוציא משם, למען הביא אתנו, לתת לנו את הארץ אשר נשבע לאבותנו.

מגביהים את הכוס עד הללויה (ויש המגביהים עד גאל ישראל).

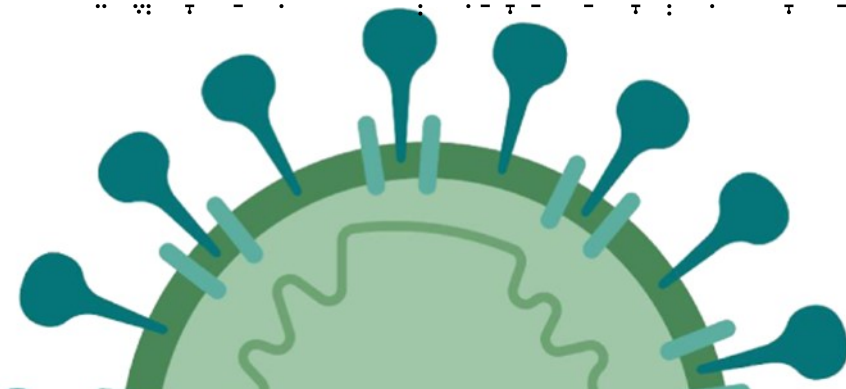
לפיכך אנחנו חייבים להודות, להלל, לשבח, לפאר, לרומם, להדר, לברך, לעלה ולקלם למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלו: הוציאנו מעבדות לחרות מיגון לשמחה, ומאבל ליום טוב, ומאפלה לאור גדול, ומשעבוד לגאולה. ונאמר לפניו שירה חדשה: הללויה.

שירה חדשה הללויה!

השירה החדשה נוצרה כאשר הפכה המציאות מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב. המעבר הכל כך קיצוני הזה, המתחולל באותו האדם, או באותה האומה, מביא אותם לשמחה של שירה חדשה!

שירה חדשה היא מתור ההתחדשות, הבשורה שהיא מביאה, השיכחה שהיא מנצלת כדי למעט בטעויות העבר. ולכן מיד, מוצאים אנו פיוט מתהילים המדבר בהובלה האלוקית של שינויים אלו בעולם. כאומר, כשהאדם לבדו ינסה להשתנות, הוא ישאר על אותו המישור, אולם, אם יסתייע באלוהיו, יתרומם מעלה מעלה עד השמים כבודו.

א הללו יה הללו עבדי יהוה הללו את שם יהוה. ב יהי שם יהוה מברך מעתה ועד עולם. ג ממזרח שמש עד מבואו מהלל שם יהוה. ד רם על כל גוים יהוה על השמים כבודו. ה מי כיהוה אליהנו

הַמַּגְבִּייהַי לַשַּׁבָּת. וְהַמְשַׁפִּילִי לְרֵאוֹת בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ. ז מְקִימֵי מַעֲפָר דָּל מְאַשְׁפֵּת יָרִים אֲבִיוֹן. ח
לְהוֹשִׁיבֵי עִם נְדִיבִים עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ. ט מוֹשִׁיבֵי עֶקְרַת הַבַּיִת אִם הַבָּנִים שְׂמַחָה הִלְלוּ יְהוָה. (תהלים
קיג),

א בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בֵּית יַעֲקֹב יָעַם לַעֲז. ב הִיְתָה יְהוּדָה לְקֹדֶשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מִמְשָׁלוֹתָיו. ג הָיִם
רָאָה וַיִּנָּס הַיַּרְדֵּן יֹסֵב לְאַחֹר. ד הַהָרִים רָקְדוּ כְּאֵילִים גְּבַעוֹת כְּבַנֵּי צֶאֱן. ה מָה לְךָ הָיִם כִּי תִנוֹס
הַיַּרְדֵּן תֹּסֵב לְאַחֹר. ו הַהָרִים תִּרְקְדוּ כְּאֵילִים גְּבַעוֹת כְּבַנֵּי צֶאֱן. ז מִלְּפָנֵי אֲדוֹן חוֹלֵי אָרֶץ מִלְּפָנֵי אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב. ח הַהֶפְכִי הַצּוּר אַגָּם מִיָּם חֲלָמִישׁ לְמַעֲיָנוּ מִיָּם. (תהלים קיד),
הִים רָאָה וַיִּנָּס הַהָרִים רָקְדוּ כְּאֵילִים

יציאת מצרים משנה את העולם כול ! בוקעת את הים לשנים וגורמת להרים כולם
לרקוד. ובנמשל, השפעתם של ישראל על המציאות איננה רק בזיהום איכות
הסביבה, אלא, ברבדים רוחניים של המציאות הגורמים לה לשמח ולרקוד, או
להיפתח ולהחצות לשנים. ישנו קשר אמיץ בין האדם ובין העולם שסביבו והשפעה
הדדית שלא רק במונחים הפיזיים.

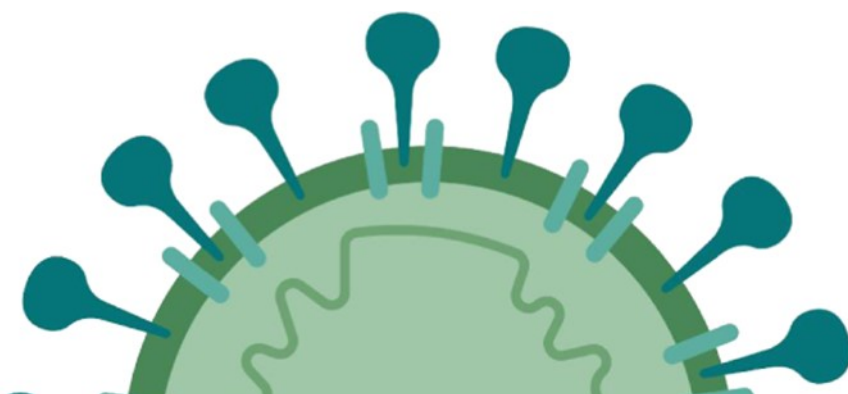
הנה רואים אנו בימים אלו שהעולם שסביבנו מביא את האנושות מצד אחד ללחץ
גדול ולשינויי התנהגות עצומים ומצד שני לסוג של אחווה ואחדות במלחמה בנגיף
החוצה עמים, יבשות ודתות.

מַגְבִּייהִים אֶת הַכּוֹס עַד גֹּאֵל יִשְׂרָאֵל.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר גָּאֵלְנוּ וְגָאֵל אֶת אֲבוֹתֵינוּ מִמִּצְרַיִם, וְהִגִּיעָנוּ לַלַּיְלָה הַזֶּה
לֶאֱכֹל בּוֹ מִצֶּה וּמִרֹר. כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יִגִּיעָנוּ לְמוֹעֲדִים וּלְרִגְלִים אַחֲרֵים הַבָּאִים
לְקִרְאָתָנוּ לְשָׁלוֹם, שְׂמִיחִים בְּבִנְיַן עִירְךָ וְשֹׁשֵׁים בְּעִבּוּדְתְךָ. וְנֹאכֵל שָׁם מִן הַזִּבְחִים וּמִן הַפְּסָחִים אֲשֶׁר
יִגִּיעַ דָּמָם עַל קִיר מִזְבִּיחְךָ לְרִצּוֹן, וְנוֹדֶה לְךָ שִׁיר חֲדָשׁ עַל גְּאֻלְתָּנוּ וְעַל פְּדוּת נַפְשָׁנוּ. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ
גֹּאֵל יִשְׂרָאֵל.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְרֵי הַגֶּפֶן.

שׁוֹתִין אֶת הַכּוֹס בְּהַסְבַּת שְׂמָאל.

נוטלים את הידים ומברכים

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יָדַיִם.

מוֹצֵיא, מִצָּה

יִקַּח הַמִּצּוֹת בְּסֹדֶר שֶׁהֵנִיחוּ, הַפְּרוֹסָה בֵּין שְׁתֵּי הַשְּׁלֵמוֹת,
וְיֵאָחַז שְׁלֹשָׁתָן בְּיָדוֹ וְיִבְרַךְ "הַמוֹצֵיא", יִנִּיחַ מִיָּדָיו אֶת
הַתַּחֲתוֹנָה וְיִבְרַךְ "עַל אֲכִילַת מִצָּה" עַל הַשְּׁלֵמָה וְהַפְּרוֹסָה.
אַחַר כֵּךְ יִבְצַע כְּזִית מִן הָעֲלִיּוֹנָה הַשְּׁלֵמָה וְכְזִית שְׁנֵי מִן
הַפְּרוֹסָה וְיִטְבֹּלֵם בַּמֶּלַח, וְיֵאָכַל בְּהִסָּבָה שְׁנֵי הַזִּיתִים

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמוֹצֵיא
לֶחֶם מִן הָאָרֶץ.

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל אֲכִילַת מִצָּה.

מְרוֹר

כָּל אֶחָד מֵהַמְּסֻבִּים לוֹקֵחַ כְּזִית מְרוֹר וּמְטָבְלוֹ בַּחֲרוֹסֶת,
חוֹזֵר וּמִנְעֵר הַחֲרוֹסֶת, מְבַרֵךְ וְאוֹכֵל בְּלִי הַסָּבָה.

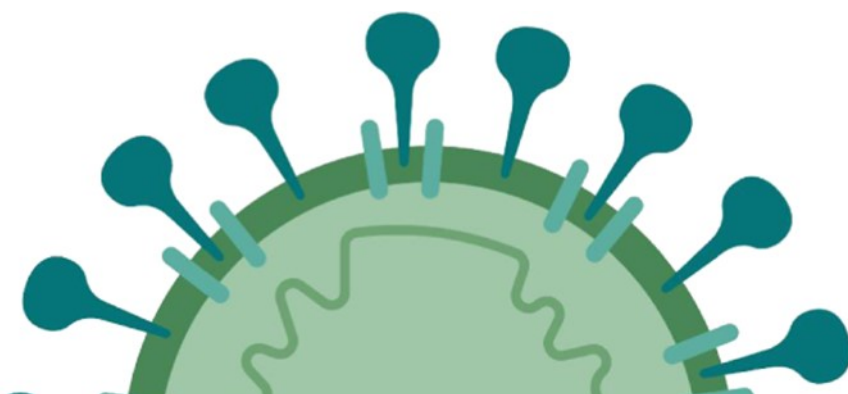
בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל אֲכִילַת מְרוֹר.

מוציא מצה

מיוחדת היא מצוות המצה שכוללת שתי ברכות—על עצם הלחם שבה, שהוא אותו הלחם שאכלו אבותינו באותו הליל שיצאו ממצרים, ועל המצה עצמה, שיש לנו חובה לזכור את עצם היציאה שהתאפיינה בזריזות שגרמה ללחם להיות מצות ללא המתנה לטפיחת הבצק (חימוצ+חמצ).

המוקד של זיכרון המצה הוא שרק התכלית של הלחם—הקמח והמים פועלים בו, ללא השמרים והדברים המתפחים אותו שהם התוספת שמביאה בו תענוגות נעימים—אבל לא הכרחיים! כשעומדת על הפרק סכנת החיים במצרים, בוחרים לעזוב את התענוגות ולבחור רק במה שהכרחי ומהיר, וזו העמדה של החיים כעדיפות עליונה בסדר הפעולה של היציאה. מוציא—יש עיקרה לחם, מצה—אבל רק מה שצריך ממנו!

הנה נדרשנו בחודש האחרון שלב אחר שלב לצמצם הרבה דברים שיש לנו בחיים בגלל הקורונה ולהתמקד רק באלו ההכרחיים ואלו הבסיסיים, על מנת שנוכל לשמר את החיים שלנו בצורה הכי בטוחה שיש ובעקרון זה אנו אחזים במוציא מצה.

כּוֹרֵךְ

כָּל אֶחָד מֵהַמְסַבִּים לֹקֵחַ כִּזִּית מִן הַמִּצָּה הַשְּׁלִישִׁית עִם כִּזִּית מְרוֹר וְכוֹרֵכִים יַחַד, אוֹכְלִים בְּהֶסְבָּה וּבְלִי בְרָכָה. לִפְנֵי אֲכֹלוֹ אוֹמֵר (ויש נוהגים לומר לאחר האכילה).

זְכוֹר לְמִקְדָּשׁ כְּהִלֵּל. כֵּן עֲשֵׂה הַלֵּל בְּזִמְנוֹ שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ הִיָּה קַיָּם: הִיָּה כּוֹרֵךְ פֶּסַח מִצָּה וּמְרוֹר וְאוֹכֵל בְּיַחַד, לְקַיָּם מֵהַשְּׁנָאֵמֶר: עַל מִצּוֹת וּמְרוֹרִים יֹאכְלֵהוּ.

שְׁלַחַן עוֹרֵךְ

אוֹכְלִים וְשׁוֹתִים הַסְּעוּדָה הָעֵרוּכָה וְנוֹהֲגִים לֶאֱכֹל תְּחִלָּה בִּיצִים מְבֻשָּׁלוֹת. וְלֹא יֹאכֵל יוֹתֵר מִדִּי, שְׁלֹא תִהְיֶה עָלָיו אֲכִילַת אֲפִיקוֹמוֹ אֲכִילָה גְּסָה.

צִפּוֹן

אַחַר גְּמַר הַסְּעוּדָה לֹקֵחַ כָּל אֶחָד מֵהַמְסַבִּים כִּזִּית מֵהַמִּצָּה שֶׁהִיָּתָה צִפּוֹנָה לְאֲפִיקוֹמוֹ וְאוֹכֵל מִמֶּנָּה כִּזִּית בְּהֶסְבָּה. וְצָרִיךְ לֹאֲכֹלָה קֶדֶם חֲצוֹת הַלַּיְלָה.

צִפּוֹן (אֲפִיקוֹמוֹ)

מִצָּה אַחַת שׁוֹמְרִים לְסִיּוּם הָאֵרוּחָה כְּדִי שֶׁהַטַּעַם שֶׁל הַמִּצָּה יִהְיֶה הַחוּתָם אֶת הָאוֹכֵל שֶׁל לַיִל הַסּוֹדֵר.

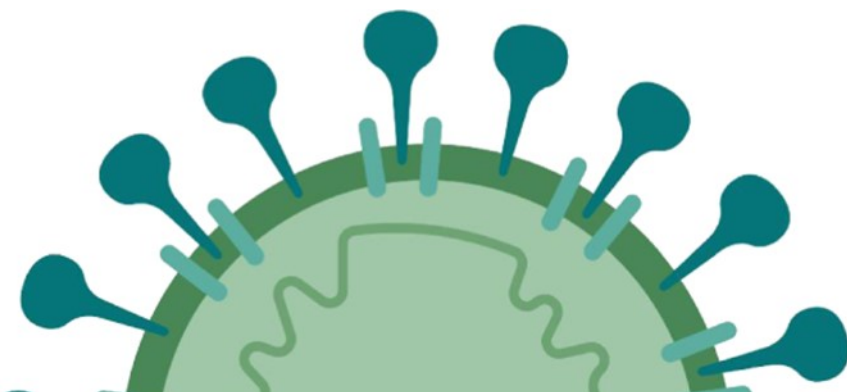
זִכְרוּנוֹ! הַטַּמְעַת הַמַּסְרִים בְּתוֹךְ הַחַיִּים כִּי שִׂיאִירוּ לָנוּ אֶת הַדֶּרֶךְ. זוֹהִי חוֹלִיָּה הַכִּרְחִית בַּחַיִּינוֹ הַמִּתְפַּתְחִים, שֶׁכֵּן, אִם הַעוֹצְמוֹת הַמִּרְכִּזִּיּוֹת שֶׁל הַחוֹוִיּוֹת שֶׁאֵנוּ חַיִּים לֹא מַטּוֹת אֶת הַמִּצְפּוֹן שֶׁלָּנוּ וְאֵת כִּיווֹנָם שֶׁל הַחַיִּים, הֵרִי שֶׁכָּל הַחַיִּים הַלְלוּ הוֹלְכִים וּמַתְבַּרְבְּרִים.

כְּשֶׁאֵנוּ חוֹוִים טַלְטַלַת קוֹרוֹנָה, אֲנַחְנוּ צָרִיכִים לְדַעַת לְלַמּוֹד מִמֶּנָּה עַל דְּרָכֵי הַחַיִּים שֶׁלָּנוּ וּלְנַסּוֹת וּלְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּלִקְחֵי הָאִישִׁיִּים וְהָעוֹלָמִיִּים שֶׁלָּנוּ מִמֶּנָּה כַּפֶּנֶס שִׂיאִיר לָנוּ פִּינּוֹת שֶׁל הַחַיִּים שֶׁהֵיוּ עַד עַתָּה חֲשׂוֹכוֹת.

בְּרָךְ

מוֹזְגִין כּוֹס שְׁלִישִׁי וּמְבַרְכִין בְּרֶכֶת הַמְּזוֹן.

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת בְּשׁוּב יי אֶת שְׁבִית צִיּוֹן הִיָּינוּ כְּחֻלְמִים. אֲזִי יִמְלֵא שְׁחוֹק פִּינוֹ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה אֲזִי יֹאמְרוּ בְּגוֹיִם הַגְּדִיל יי לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהֵי. הַגְּדִיל יי לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ הִיָּינוּ שְׂמִיחִים. שׁוּבָה יי אֶת שְׁבִיתָנוּ כְּאֲפִיקִים בְּנֶגֶב. הַזְרְעִים בְּדַמְעָה בְּרִנָּה יִקְצְרוּ. הַלּוֹךְ יִלֵּךְ וּבִכָּה נִשְׂא מִשְׁךְ הַזְרַע בֹּא יְבוֹא בְּרִנָּה נִשְׂא אֶלְמָתִיו. (תְּהִלִּים קְכוֹ)

שְׁלֹשָׁה שְׂאֵכְלוּ כְּאֶחָד חִיבֵי לְזִמּוֹ וְהַמְזִמּוֹ פּוֹתַח: רְבוּתִי, נְבֻרְךָ!

הַמְסָבִים עֹנִים: יְהִי שֵׁם יי מְבֻרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

הַמְזִמּוֹ אֹמֵר: בְּרִשׁוֹת מְרִנּוֹ וּרְבִנּוֹ וּרְבוּתִי, נְבֻרְךָ (בַּעֲשֵׂרָה אֱלֹהֵינוּ) שְׂאֵכְלוּ מִשְׁלוֹ.

הַמְסָבִים עֹנִים: בְּרוּךְ (אֱלֹהֵינוּ) שְׂאֵכְלוּ מִשְׁלוֹ וּבִטְוֵבוֹ חַיֵּינוּ.

הַמְזִמּוֹ חוֹזֵר וְאֹמֵר: בְּרוּךְ (אֱלֹהֵינוּ) שְׂאֵכְלוּ מִשְׁלוֹ וּבִטְוֵבוֹ חַיֵּינוּ.

ובטובו חיינו

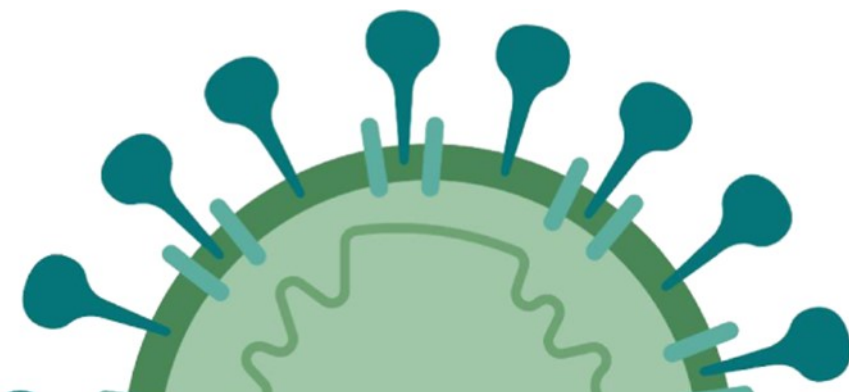
אחד מהדברים הטובים בחיים והנסתרים בהם הוא טובו של הבורא שמחיה אותנו בכל יום.

הטוב הזה הוא עמוק כל כך שאנחנו מוכנים לעשות הכל כדי להישאר בחיים, גם אם אין לנו יודעים להסביר אותו באופן ברור.

השמירה על החיים הינה ערך עליון במלחמתנו בקורונה, ולכן תקופה זו כל כך משמעותית ושונה בעולם כולו. יהי רצון שנדע להסתכל בה דרך ערך החיים וטובם ונשמח בטוב החיים שמחה שלמה!

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הַזֵּן אֶת הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בְּטוֹבוֹ בְּחֵן בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים, הוּא נָתַן לָחֶם לְכָל-בֶּשֶׂר כִּי לְעוֹלָם חֶסֶד, וּבְטוֹבוֹ הַגָּדוֹל תָּמִיד לֹא חָסַר לָנוּ וְאֵל יַחֲסֵר לָנוּ מִזֶּן לְעוֹלָם וְעַד, בְּעֵבֹר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל, כִּי הוּא אֵל זֶן וּמַפְרִינֵם לְכָל, וּמַטִּיב לְכָל וּמַכִּין מִזֶּן לְכָל-בְּרִיּוֹתָיו אֲשֶׁר בָּרָא (בְּנוֹסַח סִפְרָד מוֹסִיפִים: כְּאֹמֵר: פּוֹתַח אֶת יַדְךָ וּמַשְׁבִּיעַ לְכָל-חַי רָצוֹן). בְּרוּךְ אַתָּה יי הַזֵּן אֶת הַכֹּל.

נֹדֶה לָךְ יי אֱלֹהֵינוּ עַל שֶׁהִנְחַלְתָּ לְאַבּוֹתֵינוּ אֶרֶץ חֶמְדָּה טוֹבָה וּרְחֵבָה, וְעַל שֶׁהוֹצַאתָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּפְדִיתָנוּ מִבֵּית עַבְדִּים, וְעַל בְּרִיתְךָ שֶׁחֲתַמְתָּ בְּבִשְׁרֵנוּ וְעַל תּוֹרַתְךָ שֶׁלְּמַדְתָּנוּ וְעַל חֻקֶּיךָ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ, וְעַל חַיִּים חֵן וְחֶסֶד שֶׁחֻנַּנְתָּנוּ, וְעַל אֲכִילַת מִזֶּן שֶׁאַתָּה זֶן וּמַפְרִינֵם אוֹתָנוּ תָּמִיד, בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה.

וְעַל הַכֹּל יי אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לְךָ וּמְבַרְכִים אוֹתְךָ, יִתְבַרַךְ שְׁמֶךָ בְּפִי כָל חַי תְּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד,
כְּכַתּוּב: "וְאָכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ, וּבֵרַכְתָּ אֶת יי אֱלֹהֶיךָ עַל הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לְךָ". בְּרוּךְ אַתָּה יי, עַל
הָאָרֶץ וְעַל הַמָּזוּן.

רַחֵם נָא יי אֱלֹהֵינוּ עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ, וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ, וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ, וְעַל מַלְכוּת בֵּית
דָּוִד מְשִׁיחְךָ, וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שְׁמֶךָ עָלָיו. אֱלֹהֵינוּ, אֲבִינוּ, רֵעֵנוּ, זִוְנֵנוּ, פְּרִנְסֵנוּ
וְכֻלְכֻלֵנוּ וְהַרְוִיחֵנוּ, וְהַרְוַח לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ מִהֵרָה מְכַל צָרוֹתֵינוּ. וְנָא אַל תִּצְרִיכֵנוּ יי אֱלֹהֵינוּ, לֹא לִידֵי
מַתַּנַּת בָּשָׂר וָדָם וְלֹא לִידֵי הַלְוָאָתְם, כִּי אִם לִידֵךְ הַמְּלָאָה הַפְּתוּחָה הַקְּדוּשָׁה וְהַרְחֲבָה, שְׁלֹא נִבּוֹשׁ
וְלֹא נִכְלָם לְעוֹלָם וָעֶד.

בְּשַׁבַּת מוֹסִיפִין:

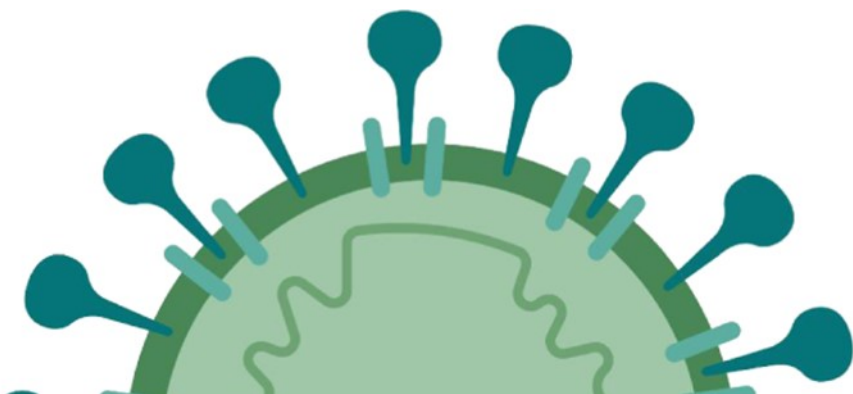
רְצֵה וְהַחֲלִיצֵנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וּבְמִצְוֹת יוֹם הַשְּׁבִיעִי הַשַּׁבָּת הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַזֶּה. כִּי יוֹם זֶה גָּדוֹל וְקְדוֹשׁ הוּא לְפָנֶיךָ לְשַׁבַּת
בּוֹ וְלִנְוֹחַ בּוֹ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוֹת רְצוֹנְךָ. וּבְרְצוֹנְךָ הֵנִיחַ לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ שְׁלֹא תֵהָא צָרָה וְיָגוֹן וְאֲנַחָה בְּיוֹם מְנוּחָתֵנוּ. וְהִרְאֵנוּ יי אֱלֹהֵינוּ
בְּנַחֲמַת צִיּוֹן עִירְךָ וּבְבִנְיַן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קְדְשְׁךָ כִּי אַתָּה הוּא בֹעַל הַיְשׁוּעוֹת וּבֹעַל הַנְּחָמוֹת.

אֱלֹהֵינוּ וְאַלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, יַעֲלֶה וְיִבֵּא וְיִגִיעַ, וְיִרְאֶה וְיִרְצֶה וְיִשְׁמַע, וְיִפְקֵד וְיִזְכֹּר וְיִזְכְּרוּנוּ
וּפְקֻדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ, וְזִכְרוֹן מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדְּךָ, וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קְדְשְׁךָ, וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לְפִלְטָה, לְטוֹבָה, לְחַן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים, לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם, בְּיוֹם חַג הַמִּצְוֹת
הַזֶּה. זְכַרְנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה, וּפְקֻדָנוּ בּוֹ לְבִרְכָה, וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים טוֹבִים; וּבְדַבַּר יְשׁוּעָה
וּרְחֻמִּים חוּס וְחַנּוּן, וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ, כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אַתָּה.

וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים טוֹבִים

בכל חג ישנה אנרגיה שהוא מביא ומעורר בעולם ובקשתנו בברכה היא שאותה
האנרגיה תשפיע ותחזק את ערכה בחיינו. חיים טובים הם כאלו שאינם נמצאים רק
בהתקדמות סטאטית, אלא, הולכים ומתמלאים בעוד ועוד עושר ואושר של ידיעה
וחכמה ומוסר.

כך אנו מצפים מאתגר הקורונה, שנדע להעצמים מהתגברותנו עליו את החיים
ולהשפיע בהם עוצמות מחודשות.

וּבִנְהַ יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ בְּמַהֲרָה בְיָמֵינוּ. בְּרוּךְ אַתָּה יי, בּוֹנֵה בְרַחֲמֵי יְרוּשָׁלַיִם. (בלחש אָמֵן).

בְּרוּךְ אַתָּה יי, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הָאֵל אֲבִינוּ, מֶלְכֵנוּ, אֲדִירֵנוּ, בּוֹרְאֵנוּ, גּוֹאֲלֵנוּ, יוֹצֵרֵנוּ, קְדוֹשֵׁנוּ קְדוֹשׁ יַעֲקֹב, רוֹעֵנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל, הַמֶּלֶךְ הַטּוֹב וְהַמֵּיטִיב לְכֹל, שֶׁבְכָל יוֹם וְיוֹם הוּא הַיְטִיב, הוּא מֵיטִיב, הוּא יֵטִיב לָנוּ. הוּא גִמְלָנוּ הוּא גּוֹמְלָנוּ הוּא יְגַמְלָנוּ לְעַד, לַחַן וְלַחֲסֵד וְלִרְחֻמִּים וְלִרְוַח הַצֵּלָה וְהַצִּלָּה, בְּרַכָּה וְיִשׁוּעָה, נַחֲמָה פְּרֻנְסָה וְכִלְכִּלָּה, וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְכֹל טוֹב; וּמְכַל טוֹב לְעוֹלָם אֶל יַחְסְרֵנוּ.

הַרְחָמֵנוּ הוּא יַמְלוֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. הַרְחָמֵנוּ הוּא יִתְבַּרַךְ בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ. הַרְחָמֵנוּ הוּא יִשְׁתַּבַּח לְדוֹר דוֹרִים, וְיִתְפָּאֵר בְּנוֹ לְעַד וּלְנִצְחָה נְצַחִים, וְיִתְהַדָּר בְּנוֹ לְעַד וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים. הַרְחָמֵנוּ הוּא יַפְרִינֵנוּ בְּכָבוֹד. הַרְחָמֵנוּ הוּא יִשְׁבֹּר עָלֵנוּ מֵעַל צוֹאֲרֵנוּ, וְהוּא יוֹלִיכֵנוּ קוֹמָמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ.

הַרְחָמֵנוּ הוּא יִשְׁלַח לָנוּ בְּרַכָּה מְרֻבָּה בְּבֵית הַזֶּה, וְעַל שְׁלַחַן זֶה שְׂאֲכָלֵנוּ עָלָיו.

הַרְחָמֵנוּ הוּא יִשְׁלַח לָנוּ אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא זְכוֹר לְטוֹב, וְיִבְשֹׁר לָנוּ בְּשׂוֹרוֹת טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנַחֲמוֹת.

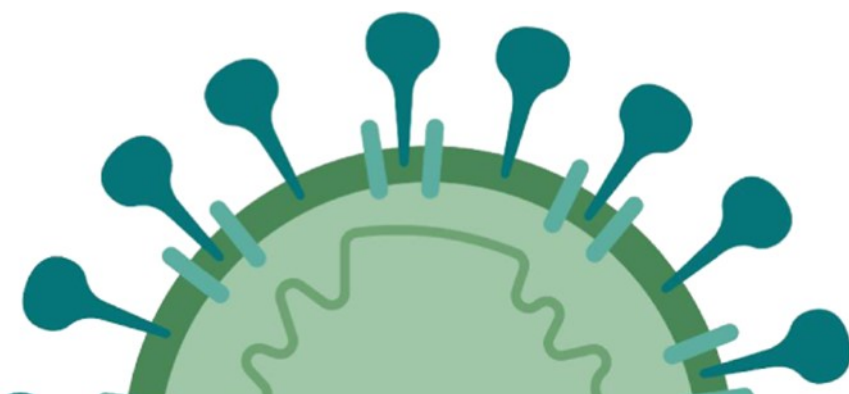
הַרְחָמֵנוּ הוּא יַבְרַךְ אֶת מְדִינַת יִשְׂרָאֵל רֵאשִׁית צְמִיחַת גְּאוֹלַתָּנוּ

הַרְחָמֵנוּ הוּא יַבְרַךְ אֶת חֵיילֵי צְבָא הַגְּנָה לְיִשְׂרָאֵל הַעוֹמְדִים עַל מִשְׁמַר אֶרְצֵנוּ

חֵיילֵי צְבָא הַהֲגָנָה לְיִשְׂרָאֵל הַעוֹמְדִים עַל מִשְׁמַר אֶרְצֵנוּ

הֵנָּה רוֹאִים אֲנֵנוּ צְבָא מוֹפְלָא בְּמְדִינָה מְיוֹחֶדֶת, שְׂשׁוֹלַח אֶת חֵיילָיו לַחֲלֹק מְזוֹן לְנִזְקִים בְּמִשְׁבֵּר, שְׂמִפְתַּח כָּלִים לְהַתְמוֹדְדוֹת לְמוֹל נְגִיפִים, שְׂפוּעַל לְהַרְבוֹת אֶת חֵייהֶם שֶׁל הָאֲזַרְחִים וְלֹא רַק לְהַרוֹג אֶת הָאוֹיְבִים בְּעוֹמְדוֹ עַל מִשְׁמַר הַמְדִינָה, הוּא שׂוֹמֵר אוֹתָהּ מְכַל רַע, וְלֹא רַק מְצַבֵּאת זָרִים.

וְנִבְרַךְ אֶת חֵיילָיו שִׁישְׁלַח לְהֵם הַקְּבָה בְּרַכָּה בְּכֹל מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם וְיִשְׂמַחוּ בַחַג הַפִּסַּח בְּשִׂמְחַת הַגְּאוֹלָה שֶׁהֵם עוֹמְדֵי מְרוֹכְזֵי שְׁלָה—חֵיילֵי הָאוֹמָה.

נשׁוּי אומֵר: הִרְחַמְנוּ הוּא יְבָרֵךְ אוֹתִי, (אִם אֲבִיו וְאִמּוֹ בְּחַיִּים: וְאֵת אָבִי מוֹרִי, וְאֵת אִמִּי מוֹרְתִי,) וְאֵת אִשְׁתִּי, וְאֵת זֶרְעִי, וְאֵת כָּל אֲשֶׁר לִי.

אִשָּׁה נִשְׂוָה אומֵר: הִרְחַמְנוּ הוּא יְבָרֵךְ אוֹתִי, (אִם אֲבִיהָ וְאִמָּה בְּחַיִּים: וְאֵת אָבִי מוֹרִי, וְאֵת אִמִּי מוֹרְתִי,) וְאֵת בְּעָלִי, וְאֵת זֶרְעִי, וְאֵת כָּל אֲשֶׁר לִי.

אוֹתָנוּ וְאֵת כָּל אֲשֶׁר לָנוּ, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּרַכְנוּ אֲבוֹתֵינוּ אֲבֵרָהֶם יִצְחָק וְיַעֲקֹב "בְּכָל" – "מִכָּל" – "כָּל" □ כֵּן יְבָרֵךְ אוֹתָנוּ כָּלֵנוּ יַחַד בְּבִרְכַּה שְׁלֵמָה. וְנֹאמֵר: "אֲמֵן". בְּמָרוֹם יִלְמְדוּ עֲלֵיהֶם וְעָלֵינוּ זְכוּת שְׁתֵּהא לְמִשְׁמֶרֶת שְׁלוֹם. וְנִשְׂא בְּרַכָּה מֵאֵת יי, וְצַדִּיקָה מֵאֵלֵהִי יִשְׁעֵנוּ, וְנִמְצָא חוֹן וְשִׁכְל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם.

הִרְחַמְנוּ הוּא יִנְחִילֵנוּ יוֹם שְׁכָלוֹ טוֹב, יוֹם שְׁכָלוֹ אָרוֹךְ, יוֹם שְׁצַדִּיקִים יוֹשְׁבִים וְעִטְרוֹתֵיהֶם בְּרָאשֵׁיהֶם וְנִהְיֶינּוּ מִזִּיו הַשְּׁכִינָה, וְיֵהִי חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם.

הִרְחַמְנוּ הוּא יִזְכֵּנוּ לִימֹת הַמְּשִׁיחַ וְלַחַיִּי הָעוֹלָם הַבָּא.

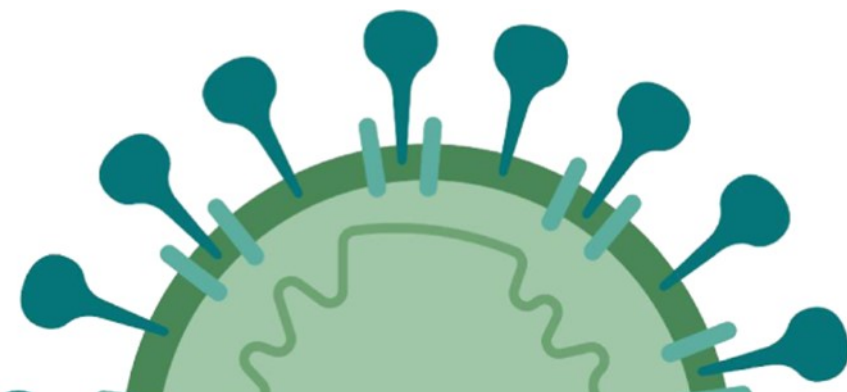
מְגִדוֹל יִשׁוּעוֹת מַלְכוּת, וְעִשָּׂה חֶסֶד לְמִשְׁיחוֹ, לְדוֹד וּלְזֶרְעוֹ עַד עוֹלָם. עִשָּׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו, הוּא יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל. וְאֹמְרוּ: "אֲמֵן".

עושה שלום במרומו יעשה שלום עלינו

עולמנו הארצי מיוסד כנגד העולם העליון שגם בו כוחות מגוונים ורבים, שעיתים ערכו של אחד מנוגד לערכו של האחר ומשם באה ההשפעה למאבקים גם בעולמנו התחתון.

בסיומה של הברכה אנו מבקשים שבורא המציאות יורה בה על האחדות שבה לא משווים את כולם, אלא, מתברים להראות את המרקם המשותף של כל אח דואחד מגרמי השמים ומדרי הארץ.

עיתים שהמאורעות מורות לנו שיש לנו חיבור אחד גדול. הקורונה אינה מבדילה בין עמים ואינה רואה גבולות של גדרות. ורומזת לנו שאם נדע להביט על הדרך הנכונה של האחדות, שלא בשיוויון, אלא בהתחברות, נביא רפואה גדולה לנפש העולמות.

יִדְאוּ אֶת יְיָ קְדוֹשׁ, כִּי אֵין מַחְסוֹר לִידְאוֹ. כְּפִירִים רָשׁוּ וְרַעְבוּ, וְדֹרְשֵׁי יְיָ לֹא יַחְסְרוּ כֹל טוֹב. הוֹדוּ לֵי כִי טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ. פּוֹתַח אֶת יְדָךְ, וּמַשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן. בְּרוּךְ הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר יַבְטַח בֵּי, וְהִיָּה יְיָ מַבְטַחוֹ. נַעַר הֵייתִי גַם זָקֵנְתִי, וְלֹא רָאִיתִי צָדִיק נֶעְזֵב, וְזָרְעוֹ מִבְּקֶשׁ לֶחֶם. יְיָ עֲזַר לְעַמּוֹ יִתּוֹ. יְיָ יְבַרְךָ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם.

הַנְּנִי מוֹיְכֵן וּמִזְמֵן לְקִים מִצּוֹת כּוֹס שְׁלִישִׁי שֶׁהוּא כְּנֶגֶד בְּשׁוֹרֶת הַיְשׁוּעָה, שְׁאֵמֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל וּגְאֻלְתִּי אֶתְכֶם בְּזֵרוּעַ נְטוּיָה וּבְשַׁכְּפַיִם גְּדוֹלִים.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרָא פְּרִי הַגֶּפֶן.

שׁוֹתִין בְּהַסְבַּת שְׁמַאל.

נוהגים לפתוח הדלת, למזוג כוס (לכבודו של אליהו הנביא) ולהכריז:

שֶׁפֶךְ חֲמַתְךָ אֶל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יִדְעוּךָ וְעַל מַמְלָכוֹת אֲשֶׁר בְּשִׁמְךָ לֹא קָרְאוּ. כִּי אֲכַל אֶת יַעֲקֹב וְאֶת נְהוֹ הַשָּׁמַיִם. שֶׁפֶךְ עֲלֵיהֶם זַעַמְךָ וְחָרוֹן אַפֶּךָ יִשְׂאֵלְךָ. תִּרְדְּדִי בְּאֶרֶץ וְתִשְׁמִידִם מִתַּחַת שָׁמַיִם יְיָ.

הַלֵּל

מוזגים כוס רביעי ואומרים עליו את ההלל:

לֹא לָנוּ יְיָ לֹא לָנוּ, כִּי לְשִׁמְךָ תוֹ כְּבוֹד, עַל חֲסִדְךָ, עַל אֲמַתְךָ. לִמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אִיָּה נָא אֱלֹהֵיהֶם, וְאֱלֹהֵינוּ בְּשָׁמַיִם, כֹּל אֲשֶׁר חִפְץ עָשָׂה. עֲצִבֵיהֶם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם. פֶּה לָהֶם וְלֹא יִדְבְּרוּ, עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ. אֲזַנַיִם לָהֶם וְלֹא יִשְׁמְעוּ, אֶף לָהֶם וְלֹא יִרְיֹחוּ. יְדֵיהֶם וְלֹא יַמְיִשוּן, רַגְלֵיהֶם וְלֹא יַהֲלִכוּ, לֹא יִהְיוּ בְּגִרוֹנָם. כְּמוֹתָם יִהְיוּ עֲשִׂיהֶם, כֹּל אֲשֶׁר בְּטַח בָּהֶם. יִשְׂרָאֵל בְּטַח בֵּי, עֲזָרָם וּמַגְנָם הוּא. בֵּית אֱהָרֹן בְּטַחוֹ בֵּי, עֲזָרָם וּמַגְנָם הוּא. יְרֵאִי יְיָ בְּטַחוֹ בֵּי, עֲזָרָם וּמַגְנָם הוּא.

יְיָ זָכְרָנוּ יְבַרְכֶךָ, יְבַרְכֶךָ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל, יְבַרְכֶךָ אֶת בֵּית אֱהָרֹן. יְבַרְכֶךָ יְרֵאִי יְיָ, הַקְּטַנִּים עִם הַגְּדוֹלִים. יִסַּף יְיָ עֲלֵיכֶם, עֲלֵיכֶם וְעַל בְּנֵיכֶם. בְּרוּכִים אַתֶּם לֵי, עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ. הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לֵי וְהָאָרֶץ נָתַן לְבְנֵי אָדָם. לֹא הֵמְתִים יַהֲלִלוּ יְיָ וְלֹא כָל יְרֵדֵי דוֹמָה. וְאַנְחָנוּ נְבַרְכֶךָ יְיָ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. הַלְלוּיָהּ:

יְרֵאִי

היראה היא הזהירות הנכונה בחיים. הנה רואים אנו השנזהרים מבורכים, בכך שהם נותנים מקום של כבוד לחיים, ומכבדים את יוקרתם ואינם מוכנים לסכן אותם

אֶהְבֶּתִי כִּי יִשְׁמַע יי אֶת קוֹלִי, תַּחֲנוּנֵי. כִּי הִטָּה אֲזֵנוֹ לִי וּבִימֵי אֶקְרָא. אֶכְפוּנִי חֶבְלֵי מוֹת וּמִצְרֵי
שָׁאוֹל מִצְאוּנִי, צָרָה וַיִּגְוֶן אֶמְצָא. וּבִשֵׁם יי אֶקְרָא, אֲנֹא יי מִלְטָה נַפְשִׁי. חֲנוּן יי וְצַדִּיק, וְאֱלֹהֵינוּ
מִרְחָם. שְׁמֵר פְּתָאִים יי, דְּלוֹתַי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ. שׁוּבִי נַפְשִׁי לְמִנוּחַיִכִי, כִּי יי גַּמַּל עָלַיִכִי. כִּי חִלַּצְתָּ נַפְשִׁי
מִמּוֹת, אֶת עֵינַי מִן דְּמָעָה, אֶת רַגְלֵי מִדְּחִי. אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יי בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים. הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר, אֲנִי
עֲנִיתִי מְאֹד. אֲנִי אִמַּרְתִּי בַּחֲפְזִי, כָּל הָאָדָם כֹּזֵב.

מָה אֲשִׁיב לִי כָּל תַּגְמוּלוֹהֵי עָלַי. כּוֹס יִשׁוּעוֹת אֲשָׂא וּבִשֵׁם יי אֶקְרָא. נִדְרֵי לִי אֲשִׁלֵּם נִגְדָה נָא לְכָל
עַמּוֹ. יִקָּר בְּעֵינַי יי הַמּוֹתָה לַחֲסִידָיו. אֲנֹא יי כִּי אֲנִי עַבְדְּךָ, אֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן אִמְתְּךָ, פֶּתַחַת לְמוֹסְרֵי. לְךָ
אֲזַבַּח זֶבַח תּוֹדָה וּבִשֵׁם יי אֶקְרָא. נִדְרֵי לִי אֲשִׁלֵּם נִגְדָה נָא לְכָל עַמּוֹ. בַּחֲצֵרוֹת בַּיִת יי, בְּתוֹכִכִּי
יְרוּשָׁלַיִם, הַלְלוּיָהּ:

הַלְלוּ אֶת יי כָּל גּוֹיִם, שִׁבְחוּהוּ כָּל הָאֲמִים. כִּי גִבֵּר עָלֵינוּ חֶסֶדּוֹ, וְאִמַּת יי לְעוֹלָם, הַלְלוּיָהּ:

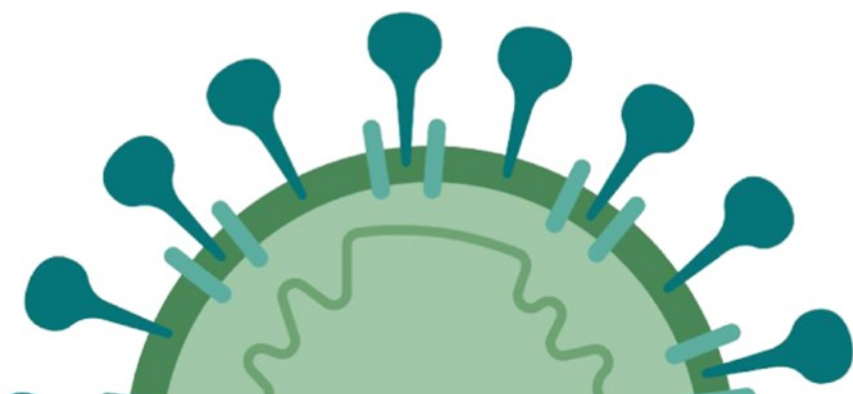
הוֹדוּ לִי כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדּוֹ. יֹאמֶר נָא יִשְׂרָאֵל כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדּוֹ.

יֹאמְרוּ נָא בַּיִת אֱהֹרֶן כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדּוֹ. יֹאמְרוּ נָא יִרְאִי יי כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדּוֹ.

מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה, עֲנֵנִי בְּמִרְחַב יְהוָה. יי לִי לֹא אִירָא, מָה יַעֲשֶׂה לִי אָדָם. יי לִי בַעֲזָרִי וְאֲנִי אֶרְאֶה
בְּשׁוֹנָאִי. טוֹב לַחֲסוֹת בִּי מִבְּטַח בְּאָדָם. טוֹב לַחֲסוֹת בִּי מִבְּטַח בְּנַדְיָבִים. כָּל גּוֹיִם סָבְבוּנִי, בִּשְׁם יי כִּי
אֲמִילֵם. סָבְבוּנִי גַם סָבְבוּנִי, בִּשְׁם יי כִּי אֲמִילֵם. סָבְבוּנִי כַּדְבָרִים, דַּעְכוּ כְּאֵשׁ קוֹצִים, בִּשְׁם יי כִּי אֲמִילֵם.
דָּחָה דְחִיתַנִּי לַנֶּפֶל, וַיִּי עֲזָרְנִי. עֲזִי וְזִמְרַת יְהוָה לִי לִישׁוּעָה. קוֹל רִנָּה וִישׁוּעָה בְּאֶהְלִי צַדִּיקִים, יְמִין
יי עֲשֶׂה חֵיל. יְמִין יי רוֹמְמָה, יְמִין יי עֲשֶׂה חֵיל. לֹא אֲמוֹת כִּי אַחִיָּה, וְאַסְפָּד מַעֲשֵׂי יְהוָה. יֶסֶד יִסְרְנֵי יְהוָה,
וְלִמּוֹת לֹא נִתְּנִי.

מן המצר קראתי יה ענני במרחב

הרבה פעמים אנתנו מוצאים את הזמן לפנות כלפי השמים דווקא כשישנם קשיים
כשקשה לנו! כשהכל בסדר אנתנו כל כך עסוקים בלרוץ מדבר לדבר ולהספיק
עוד, כשאין מה שיעצור את השטף, אין לנו זמן להסתכל כלפי השמים, אנתנו
מרגישים שאנתנו מסתדרים מצויין.

המיצר הוא התחלתה של המילה מצרים. עם ישראל יצא ממצרים! וביצאתו זו ייסד את הדרך לכל היציאות של העולם מתוך המיצר.

גם מתוך המיצר של הבידודים ושל המחלות של הקורונה נמצא את הדרך לצאת אל המרחב, אולם, כדאי מאוד יהיה שנרחיב מעתה את מבטנו ואת ליבנו להקשיב ולהביט אלו מרחבים אנו שואפים אליהם ולאן אנו רוצים להגיע.

פְּתָחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָקָה, אָבֹא בְּסֵם, אֹדֶה יְהוָה. זֶה הַשַּׁעַר לִי, צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ. אוֹדֶךָ כִּי עָנִיתָנִי וַתְּהִי לִי לַיְשׁוּעָה. אוֹדֶךָ כִּי עָנִיתָנִי וַתְּהִי לִי לַיְשׁוּעָה. אֲבֹן מְאִסֹּה הֵיטָה לְרֹאשׁ פְּנֵה. אֲבֹן מְאִסֹּה הֵבֹנִים הֵיטָה לְרֹאשׁ פְּנֵה. מֵאֵת יְיָ הֵיטָה זֹאת הַיּוֹם עֲשֵׂה יְיָ נְגִילָה וְנִשְׂמָחָה בּוֹ. זֶה הַיּוֹם עֲשֵׂה יְיָ נְגִילָה וְנִשְׂמָחָה בּוֹ.

אָנֹכִי הוֹשִׁיעָה נְאֻם יְיָ

אָנֹכִי הוֹשִׁיעָה נְאֻם יְיָ

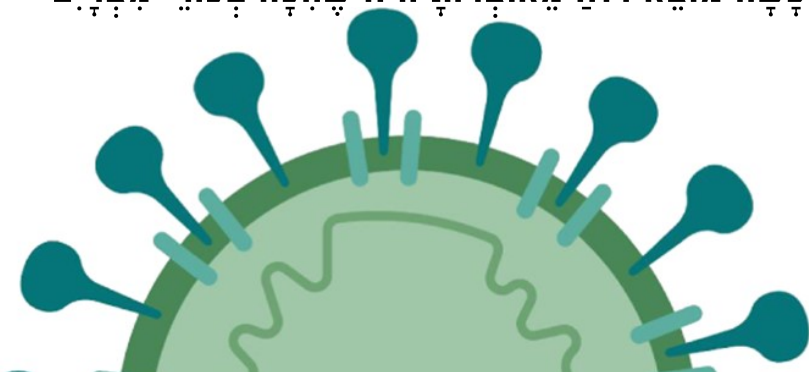
אָנֹכִי הַצְּלִיחָה נְאֻם יְיָ

אָנֹכִי הַצְּלִיחָה נְאֻם יְיָ

בְּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם יְיָ, בְּרַכְנוֹכֶם מִבֵּית יְיָ. בְּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם יְיָ, בְּרַכְנוֹכֶם מִבֵּית יְיָ. אֵל יְיָ וְיֵאֵר לָנוּ. אֶסְרוּ חַג בַּעֲבֹתֵי עַד קִרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ. אֵל יְיָ וְיֵאֵר לָנוּ. אֶסְרוּ חַג בַּעֲבֹתֵי עַד קִרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ. אֵלֵי אַתָּה וְאוֹדֶךָ, אֱלֹהֵי אֲרוֹמְמֶךָ. אֵלֵי אַתָּה וְאוֹדֶךָ, אֱלֹהֵי אֲרוֹמְמֶךָ. הוֹדוּ לֵי כִי טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ. הוֹדוּ לֵי כִי טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ.

יְהַלְלוּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ כָּל מַעֲשֵׂיךָ, וַחֲסִידֶיךָ צְדִיקִים עוֹשֵׂי רְצוֹנְךָ, וְכָל עַמְךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרַנָּה יוֹדוּ וְיִבְרְכוּ, וְיִשְׁבְּחוּ וְיִפְאֲרוּ, וְיִדְוֹמוּ וְיַעֲרִיצוּ, וְיִקְדִּישׁוּ וְיִמְלִיכוּ אֶת שְׁמֶךָ, מְלִכְנוּ. כִּי לַךְ טוֹב לְהוֹדוֹת וּלְשַׁמֵּךְ נָא לְזִמְרָה, כִּי מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אַתָּה אֵל.

אֵל הַלְלוּ יְהוָה הַלְלוּ אֶת שֵׁם יְהוָה הַלְלוּ עַבְדֵי יְהוָה. בַּשְּׁעֵמֹדִים בְּבֵית יְהוָה בְּחִצְרוֹת בֵּית אֱלֹהֵינוּ. גִּלְלוּ יְהוָה כִּי טוֹב יְהוָה זָמְרוּ לְשִׁמּוֹ כִּי נָעִים. דָּ כִי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יְהוָה יִשְׂרָאֵל לְסִגְלָתוֹ. הָ כִי אָנֹכִי יְדַעְתִּי כִּי גָדוֹל יְהוָה וְאֲדַנִּינוּ מִכָּל אֱלֹהִים. וְכָל אֲשֶׁר חָפֵץ יְהוָה עָשָׂה בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ בַּיָּמִים וְכָל תְּהוֹמוֹת. זִמְעָה נְשָׂאִים מִקְצֵה הָאָרֶץ בְּרַקִּים לְמַטֵּר עָשָׂה מוֹצֵא רוּחַ מְאֹצְרוֹתָיו. חָ שֶׁהָכָה בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם

מֵאָדָם עַד בְּהֵמָה. מִשְׁלַח אֲתוֹת וּמִפְתִּים בְּתוֹכֵכִי מִצָּרִים בְּפִרְעָה וּבְכָל עֲבָדָיו. יִשְׁהַכֶּה גּוֹיִם רַבִּים
וְהָרַג מְלָכִים עֲצוּמִים. יֵאָסִיחוּן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי וְלַעֲוֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן וְלִכְלֵ מַמְלְכוֹת כְּנָעַן. יִבּ וְנָתַן אֶרְצָם
נַחֲלָה נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עִמּוֹ. יֵגֵה שְׁמֶךָ לְעוֹלָם יֵהוּהָ זְכָרְךָ לְדֹר וָדֹר. יֵד כִּי יֵדִין יֵהוּהָ עִמּוֹ וְעַל עֲבָדָיו
יִתְנַחֵם. מִו עֲצָבֵי הַגּוֹיִם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם. מִזֶּה פֶה לָהֶם וְלֹא יִדְבְּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ. יִז
אֲזַנַיִם לָהֶם וְלֹא יֵאָזְנוּ אִךְ אֵין יֵשׁ רוּחַ בְּפִיהֶם. יֵח כְּמוֹהֶם יֵהִיו עֹשִׂיהֶם כָּל אֲשֶׁר בָּטַח בָּהֶם. יֵט בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּרַכּוֹ אֶת יֵהוּהָ בֵּית אֶהְרֹן בְּרַכּוֹ אֶת יֵהוּהָ. כִּי בֵּית הַלְוִי בְּרַכּוֹ אֶת יֵהוּהָ יֵרְאִי יֵהוּהָ בְּרַכּוֹ אֶת
יֵהוּהָ. כֹּא בְרוּךְ יֵהוּהָ מִצִּיּוֹן שִׁכֵּן יְרוּשָׁלַם הַלְלוּ יֵהָ. (תהלים קלה),

הודו ליהוה כי טוב – כי לעולם חסדו

הודו לאלהי האלהים – כי לעולם חסדו

הודו לאדני האדנים – כי לעולם חסדו

לעשה נפלאות גדלות לבדו – כי לעולם חסדו

לעשה השמים בתבונה – כי לעולם חסדו

לרוקע הארץ על המים – כי לעולם חסדו

לעשה אורים גדלים – כי לעולם חסדו

את השמש לממשלת ביום – כי לעולם חסדו

את הירח וכוכבים לממשלות בלילה – כי לעולם חסדו

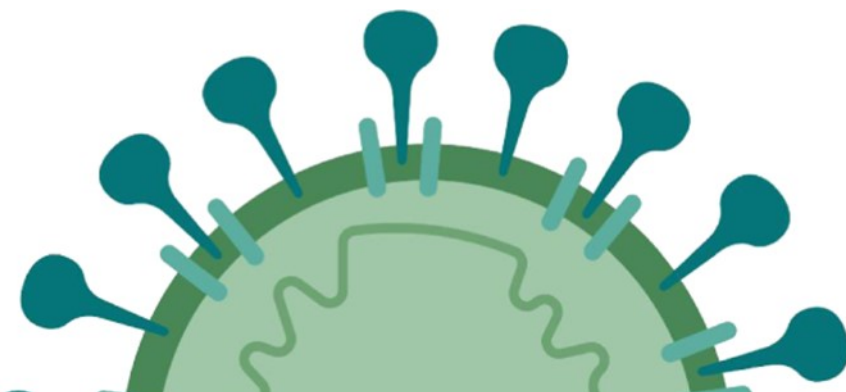
למכה מצרים בבכוריהם – כי לעולם חסדו

ויוצא ישראל מתוכם – כי לעולם חסדו

ביד חזקה ובזרוע נטויה – כי לעולם חסדו

לגזור ים סוף לגזרים – כי לעולם חסדו

והעביר ישראל בתוכו – כי לעולם חסדו

וְנִעַר פְּרֵעָה וַחִילוֹ בַיָּם סוּף – כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ

לְמוֹלִיךְ עִמּוֹ בַּמִּדְבָּר – כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ

לְמִכָּה מְלָכִים גְּדֹלִים – כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ

וַיַּהַרְג מְלָכִים אֲדִירִים – כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ

לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי – כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ

וְלַעֲוֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן – כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ

וַנְתַּן אֶרְצָם לְנַחֲלָה – כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ

נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עֲבָדוֹ – כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ

שֶׁבַשְׁפָּלְנוּ זָכַר לָנוּ – כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ

וַיַּכְרַקְנוּ מִצְרֵינוּ – כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ

נָתַן לַחֵם לְכָל בֶּשֶׂר – כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ

הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמַיִם – כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ:

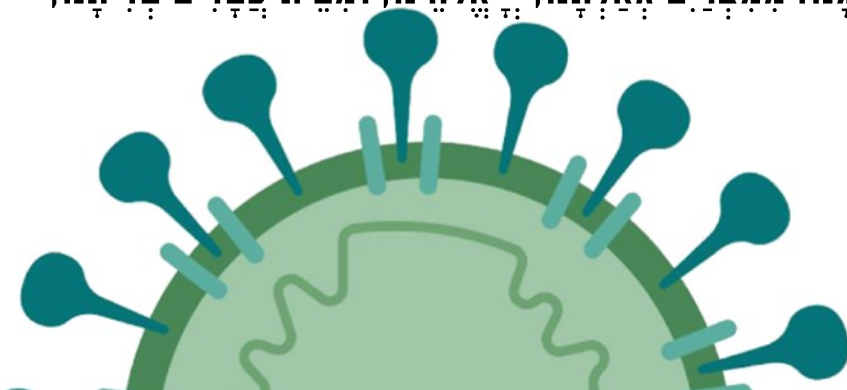
כי לעולם חסדו

שני מובנים של לעולם חסדו. הראשון שזה באמת טוב לעולם מה שהבורא ברא, והשני שזה לתמיד טוב, לא רק בנקודת הבריאה ראשונית, אלא, שכל הזמן העולם משתפר.

גם אירוע הקורונה הוא לטובה, אולי אינו טוב מבחינה פיזית, אולם, בהשפעתו, כמו כל דבר של מהלך העולם הזה, יביא עוד הכוונה בעולם ויגרום לו להיות מבורך יותר. ובכך הוא חלק מאותו החסד המתמיד בעולם.

נְשַׁמֵּת כָּל חַי תְּבָרַךְ אֶת שְׁמֶךָ יי אֱלֹהֵינוּ, וְרוּחַ כָּל בֶּשֶׂר תִּפְאֵר וּתְרוֹמֵם זְכוֹרְךָ מְלִכְנוּ תָּמִיד. מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אַתָּה אֵל, וּמִבְּלַעֲדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ, פּוֹדֶה וּמַצִּיל וּמַפְרִיֵּס וּמַרְחֵם בְּכָל עַת צָרָה וְצוּקָה. אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֵלָּא אַתָּה. אֱלֹהֵי הָרְאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים, אֱלֹהֵי כָּל בְּרִיּוֹת, אֲדוֹן כָּל תּוֹלְדוֹת, הַמְהַלֵּל בְּרַב הַתְּשׁוּבָחוֹת, הַמְנַהֵג עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד וּבְרִיּוֹתָיו בְּרַחֲמִים. וַיֵּי לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן, הַמְעוֹרָר יְשָׁנִים וְהַמְקִיץ נֹרְדָמִים, וְהַמְשִׁיחַ אֱלֹמִים וְהַמְתִּיר אֲסוּרִים, וְהַסּוֹמֵךְ נוֹכְלִים וְהַזּוֹקֵף כְּפוּפִים, לְךָ לְבַדְךָ אֲנַחְנוּ מוֹדִים.

אלו פינו מלא שירה כים, ולשוננו רנה כהמון גליו, ושפתותינו שבה כמרחבי רקיע, ועינינו מאירות כשמש וכירח, וידינו פרושות כנשרי שמים, ורגלינו קלות כאילות, אין אנחנו מספיקים להודות לך, יי אלהינו ואלהי אבותינו, ולברך את שמך, על אחת מאלפי אלפים ורבי רבבות פעמים הטובות שעשית עם אבותינו ועמנו. ממצרים גאלתנו, יי אלהינו, ומבית עבדים פדיתנו,

בְּרַעַב זָנַתְנוּ וּבִשְׁבַע כָּל־כְּלַתְנוּ, מִחֶרֶב הִצַּלְתָּנוּ וּמִדָּבָר מִלְטַתְנוּ, וּמִחַלְיִם רָעִים וּרְבִים וְנֹאֲמָנִים דְּלִיתָנוּ. עַד הִנֵּה עֲזָרוֹנוּ רַחֲמֶיךָ וְלֹא עֲזָבוֹנוּ חֶסֶדֶיךָ, וְאֵל תַּטְשֵׁנוּ יי אֱלֹהֵינוּ לִנְצַח. עַל כֵּן אֲבָרִים שִׁפְלַגְתָּ בְּנוֹ וְרוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁנִּכְפַּחְתָּ בְּאַפֵּינוּ וְלִשׁוֹן אֲשֶׁר שָׁמַתָּ בְּכִינוּ, הֵן הֵם יוֹדוּ וַיְבָרְכוּ וַיִּשְׁבְּחוּ וַיִּפְאֲרוּ וַיְרֻמְמוּ וַיַּעֲרִיצוּ וַיְקַדִּישׁוּ וַיְמַלִּיכוּ אֶת שְׁמֶךָ מִלְכָנוּ. כִּי כָּל פֶּה לֶךָ יוֹדֵה, וְכָל לִשׁוֹן לֶךָ תִּשְׁבַּע, וְכָל בֶּרֶךְ לֶךָ תִּכְרַע, וְכָל קוֹמָה לִפְנֶיךָ תִּשְׁתַּחֲוֶה, וְכָל לִבָּבוֹת יִירָאוּךָ, וְכָל קֶרֶב וְכָל־יָחוּס יִזְמְרוּ לְשִׁמְךָ, כְּדָבָר שֶׁכָּתוּב, כָּל עֲצַמְתִּי תֹאמַרְנָה: יי, מִי כְמוֹךָ!, מִצִּיל עָנִי מִחֲזַק מִמֶּנּוּ וְעָנִי וְאֲבִיוֹן מִגְּזֻלוֹ. מִי יִדְמֶה לֶךָ וּמִי יִשׁוּה לֶךָ וּמִי יַעֲרַךְ לֶךָ, הָאֵל הַגָּדוֹל, הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא, אֵל עֲלִיוֹן, קֹנֵה שָׁמַיִם וְאָרֶץ. נְהַלֵּךְ וְנִשְׁבַּחְךָ וְנִפְאָרְךָ וְנִבְרַךְ אֶת שֵׁם קְדֹשְׁךָ, כְּאִמּוֹר: לְדוֹד, בְּרַכִּי נִפְשִׁי אֶת יי וְכָל קְרִבִי אֶת שֵׁם קְדֹשׁוֹ.

הָאֵל בְּתַעֲצוּמוֹת עֲזָךְ, הַגָּדוֹל בְּכַבּוֹד שְׁמֶךָ, הַגְּבוּר לִנְצַח וְהַנּוֹרָא בְּנוֹרָאוֹתֶיךָ, הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רֵם וְנִשְׂא.

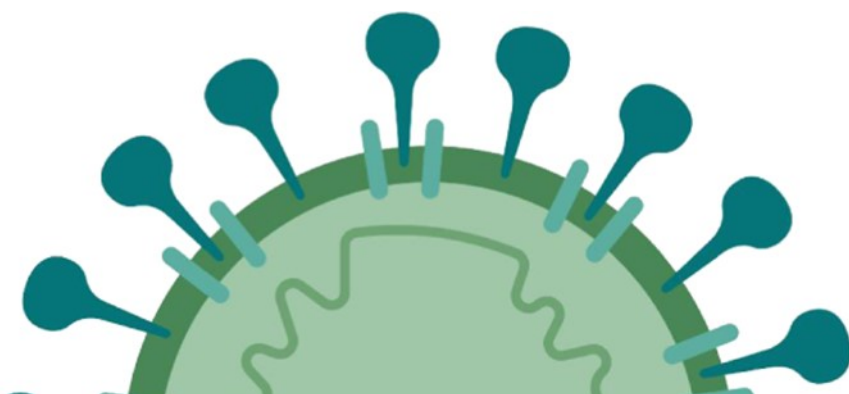
שׁוֹכֵן עַד מְרוֹם וְקְדוֹשׁ שְׁמוֹ. וְכָתוּב: רַנְנוּ צְדִיקִים בַּיי, לַיְשָׁרִים נְאוּה תִּהְיֶה.

בְּפִי יְשָׁרִים תִּתְהַלֵּל וּבְדַבְרֵי צְדִיקִים תִּתְבָּרַךְ

וּבְלִשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְרוֹמַם וּבְקֶרֶב קְדוֹשִׁים תִּתְקַדֵּשׁ

וּבְמִקְהֵלוֹת רַבּוֹת עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יִתְפָּאֵר שְׁמֶךָ, מִלְכָנוּ, בְּכָל דוֹר וְדוֹר. שְׁכֵן חוֹבֵת כָּל הַיְצוּרִים, לִפְנֵיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת, לְהַלֵּל, לְשַׁבַּח, לְפָאֵר, לְרוֹמַם, לְהַדְר, לְבָרַךְ, לְעִלָּה וּלְקַלֵּס עַל כָּל דְּבַרֵי שִׁירוֹת וְתִשְׁבַּחוֹת דָּוִד בּוֹ יֵשִׁי עַבְדְּךָ, מְשִׁיחְךָ.

יִשְׁתַּבַּח שְׁמֶךָ לְעַד מִלְכָנוּ, הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ, כִּי לֶךָ נְאֻה, יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שִׁיר וְשִׁבְחָה, הַלֵּל וְזִמְרָה, עֲזוֹ וּמִמְשָׁלָה, נְצַח, גְּדֻלָּה וְגְבוּרָה, תִּהְיֶה וְתִפְאָרֶת, קְדוּשָׁה וּמַלְכוּת, בְּרַכּוֹת וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. בְּרוּךְ אַתָּה יי, אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל בְּתִשְׁבַּחוֹת, אֵל הַהוֹדָאוֹת, אֲדוֹן הַנִּפְלְאוֹת, הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי זִמְרָה, מֶלֶךְ אֵל חֵי הָעוֹלָמִים.

הַנְּנִי מוֹיְכֹן וּמִזְמוֹ לְקִים מִצֹּת כּוֹס רְבִיעִי שֶׁהוּא כְּנֶגֶד בְּשׁוֹרֶת הַיְשׁוּעָה, שְׁאִמְרֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל "וְלִקְחָתִי אִתְּכֶם לִי לְעַם וְהֵייתִי לָכֶם לְאֱלֹהִים".

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרֵי הַגֶּפֶן.

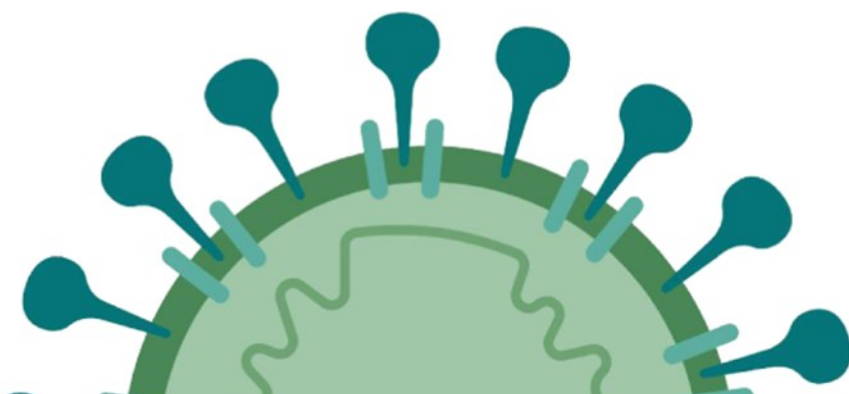
וְשׁוֹתָהּ בְּהִסְבַּת שְׂמַאל

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, עַל הַגֶּפֶן וְעַל פְּרֵי הַגֶּפֶן, וְעַל תְּנוּבַת הַשְּׂדֵה, וְעַל אֶרֶץ חֲמֻדָּה טוֹבָה וּרְחֻבָה שְׂרָצִית וְהַנְּחַלֶּת לְאֲבוֹתֵינוּ לֶאֱכֹל מִפְּרֵיהָ וּלְשַׁבַּע מִטּוֹבָהּ. רַחֵם נָא יי אֱלֹהֵינוּ עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ וְעַל מִזְבְּחֶךָ וְעַל הַיְכָלְךָ, וּבְנֵה יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקְּדֹשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, וְהַעֲלֵנוּ לְתוֹכָהּ וְשִׁמְחָנוּ בְּבִנְיָנָהּ וְנֶאֱכַל מִפְּרֵיהָ וְנִשְׁבַּע מִטּוֹבָהּ וְנִבְרַכְךָ עֲלֶיהָ בְּקִדְשָׁהּ וּבִטְהָרָהּ. (בְּשַׁבַּת: וּרְצָה וְהַחֲלִיצֵנוּ בְּיוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה) וְשִׁמְחָנוּ בְּיוֹם חַג הַמִּצּוֹת הַזֶּה. כִּי אַתָּה יי טוֹב וּמֵיטִיב לְכֹל, וְנוֹדָה לְךָ עַל הָאָרֶץ וְעַל פְּרֵי הַגֶּפֶן. בְּרוּךְ אַתָּה יי, עַל הָאָרֶץ וְעַל פְּרֵי הַגֶּפֶן. (עַל יי וּמֵיץ עֲנָבִים מִתּוֹצֵרֶת הָאָרֶץ מְסִים: כִּי אַתָּה יי טוֹב וּמֵיטִיב לְכֹל וְנוֹדָה לְךָ עַל הָאָרֶץ וְעַל פְּרֵי גִפְנָהּ. בְּרוּךְ אַתָּה יי, עַל הָאָרֶץ וְעַל פְּרֵי גִפְנָהּ).

נְדָוָה

חֲסַל סְדוּר פֶּסַח כְּהַלְכָתוֹ, כְּכֹל מִשְׁפָּטוֹ וְחֻקָּתוֹ. כַּאֲשֶׁר זָכִינוּ לְסִדֵּר אוֹתוֹ, כִּן נִזְכָּה לַעֲשׂוֹתוֹ. זָךְ שׁוֹכֵן מְעוֹנָה, קוֹמֵם קֹהֵל עֵדֶת מִי מָנָה. בְּקִרְוֹב נֵהַל נִטְעֵי כֹנָה, פְּדוּיִם לְצִיּוֹן בְּרִנָּה.

לְשָׁנָה הַבָּאָה בִּירוּשָׁלַיִם הַבְּנוּיָה.

וּבִכְנֹ, וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה:

אֲז רֹב נַסִּים הַפְּלֵאת בַּלַּיְלָה, בְּרֹאשׁ אֲשֶׁמוֹרֶת זֶה הַלַּיְלָה, גַּר צָדֵק נִצְחָתוֹ כִּנְחָלֵק לוֹ לַיְלָה, וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה.

דָּנַת מֶלֶךְ גֶּרֶר בַּחֲלוֹם הַלַּיְלָה, הַפְּחַדַת אֲרַמִּי בְּאֶמֶשׁ לַיְלָה, וַיֵּשֶׁר יִשְׂרָאֵל לְמִלְאֲךָ וַיִּזְכַּל לוֹ לַיְלָה, וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה.

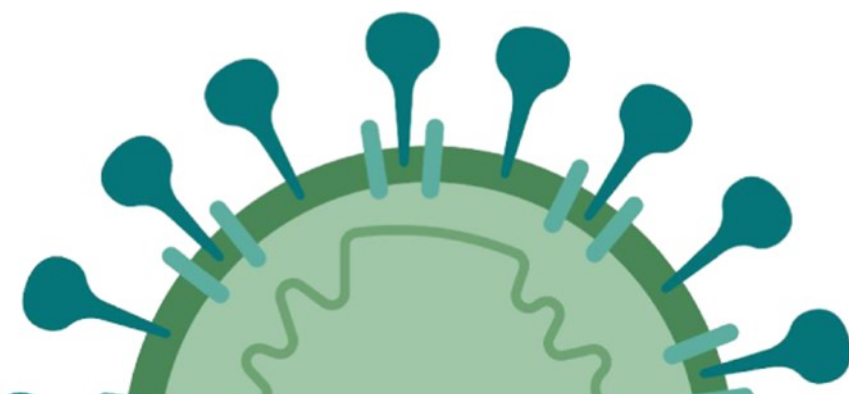
זָרַע בְּכוֹרֵי פִתְרוֹס מַחֲצֵת בַּחֲצֵי הַלַּיְלָה, חִילֵם לֹא מִצְאוּ בְּקוֹמֵם בַּלַּיְלָה, טִיסַת נְגִיד חֲרֶשֶׁת סְלִית בְּכוֹכְבֵי לַיְלָה, וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה.

יַעַץ מַחֲרֵר לְנוֹפֵךְ אוֹוִי, הוֹבֶשֶׁת פְּגָרִיו בַּלַּיְלָה, כָּרַע בַּל וּמִצְבוּ בְּאִישׁוֹן לַיְלָה, לְאִישׁ חֲמוּדוֹת נִגְלָה רַז חֲזוֹת לַיְלָה, וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה.

מִשְׁתַּכֵּר בְּכִלֵי קֹדֶשׁ נִהַרְג בּוֹ בַּלַּיְלָה, נוֹשַׁע מִבּוֹר אֲרִיּוֹת פּוֹתֵר בַּעֲתוֹתַי לַיְלָה, שְׁנֵאָה נֶטֶר אֲגָגִי וְכַתֵּב סִפְרִים בַּלַּיְלָה, וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה.

עוֹרֶרַת נִצְחָךְ עָלָיו בְּנֹדֶד שְׁנַת לַיְלָה, פּוֹרָה תְּדַרְוֹךְ לְשׁוֹמֵר מֵה מַלַּיְלָה, צָרַח כְּשׁוֹמֵר וְשׁוּחַ: אֲתָא בְּקֹר וְגַם לַיְלָה, וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה.

קָרַב יוֹם אֲשֶׁר הוּא לֹא יוֹם וְלֹא לַיְלָה, רָם הוֹדַע כִּי לֵךְ הַיּוֹם אִךְ לֵךְ לַיְלָה, שׁוֹמְרִים הַפְּקֵד לְעִירְךָ כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה, תֵּאִיר כְּאוֹר יוֹם חֶשְׁכַת לַיְלָה, וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה.

וּבְכֹן וְאִמְרַתֶּם זִבַּח פֶּסַח

אָמַץ גְּבוּרוֹתֶיךָ הַפִּלֵאתָ בַּפֶּסַח, בְּרֹאשׁ כָּל מוֹעֲדוֹת נְשֵׂאתָ פֶּסַח, גְּלִיתָ לְאַזְרְחֵי חֲצוֹת לַיִל פֶּסַח, וְאִמְרַתֶּם זִבַּח פֶּסַח.

דָּלַתְיוֹ דַּפְקַתְּ כָּחֵם הַיּוֹם בַּפֶּסַח, הִסְעִיד נּוֹצְצִים עֲגוֹת מִצּוֹת בַּפֶּסַח, וְאֵל הַבֶּקֶר רָץ זִכָּר לְשׁוֹר עֶרֶךְ פֶּסַח, וְאִמְרַתֶּם זִבַּח פֶּסַח.

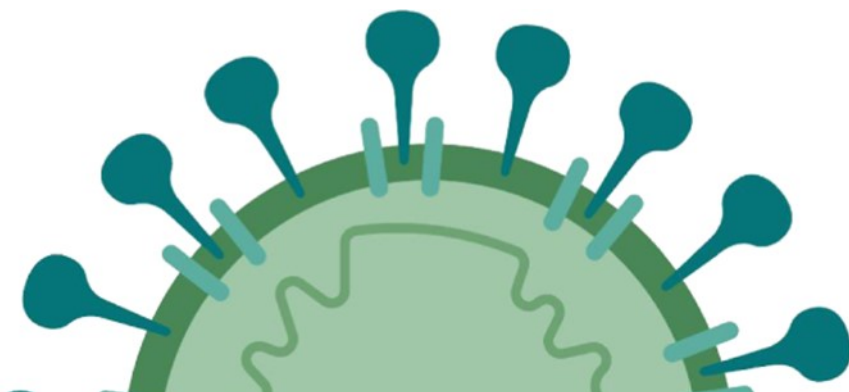
זוּעְמוֹ סְדוּמִים וְלוֹהֵטוֹ בָּאֵשׁ בַּפֶּסַח, חֲלַץ לוֹט מֵהֶם וּמִצּוֹת אָפָה בֶּקֶץ פֶּסַח, טְאֵטְאֵת אֲדָמַת מֶיךָ וּנְךָ בַעֲבֹרְךָ בַּפֶּסַח, וְאִמְרַתֶּם זִבַּח פֶּסַח.

יְהִי רֹאשׁ כָּל אוֹן מַחְצַת בַּלֵּיל שְׁמוֹר פֶּסַח, כְּבִיד, עַל בֶּן בְּכוֹר פִּסְחָתָ בְּדָם פֶּסַח, לְבַלְתִּי תַת מִשְׁחִית לֵבָא בַּפֶּתַח בַּפֶּסַח, וְאִמְרַתֶּם זִבַּח פֶּסַח.

מִסְגֶּרֶת סִגְרָה בַּעֲתוֹתֵי פֶסַח, נִשְׁמְדָה מִדִּין בְּצִלְלֵי שְׁעוֹרֵי עֹמֶר פֶּסַח, שׁוֹרְכּוֹ מִשְׁמַנֵּי פּוֹל וְלוֹד בִּיקָד יְקוֹד פֶּסַח, וְאִמְרַתֶּם זִבַּח פֶּסַח.

עוֹד הַיּוֹם בְּנֹב לַעֲמוֹד עַד גְּעָה עוֹנֵת פֶּסַח, פִּס יָד כְּתָבָה לְקַעֲקַע צוֹל בַּפֶּסַח, צָפָה הַצְּפִית עַ רוֹךְ הַשְּׁלַח בַּפֶּסַח, וְאִמְרַתֶּם זִבַּח פֶּסַח.

קָהַל כְּנִסֵּה הַדָּסָה לְשֵׁלֶשׁ צוּם בַּפֶּסַח, רֹאשׁ מִבֵּית רִשְׁעֵי מַחְצַת בַּעֲזַי חֲמִשִּׁים בַּפֶּסַח, שְׁתֵּי אֱלֹהֵי רִגְעַ תָּבִיא לַעֲוִיֹת בַּפֶּסַח, תָּעִז יָדְךָ וְתִרוּם יְמִינְךָ כְּלִיל הַתְּקַדֵּשׁ חַג פֶּסַח, וְאִמְרַתֶּם זִבַּח פֶּסַח.

כִּי לֹא נֶאֱמַר, כִּי לֹא יֵאָדָר [כְּתוּב מְלוּכָה].

אֲדִיר בְּמְלוּכָה, בְּחֹדֶר כְּהֻלָּה, גְּדוּדָיו יֵאָמְרוּ לוֹ: לֶךְ וּלֶךְ, לֶךְ כִּי לֶךְ, לֶךְ אִי לֶךְ, לֶךְ ייִ הַמְּמַלְכָה, כִּי לֹא נֶאֱמַר, כִּי לֹא יֵאָדָר [כְּתוּב מְלוּכָה].

דָּגוּל בְּמְלוּכָה, הַדּוּר כְּהֻלָּה, וְתִיקֵי יֵאָמְרוּ לוֹ: לֶךְ וּלֶךְ, לֶךְ כִּי לֶךְ, לֶךְ אִי לֶךְ, לֶךְ ייִ הַמְּמַלְכָה, כִּי לֹא נֶאֱמַר, כִּי לֹא יֵאָדָר [כְּתוּב מְלוּכָה].

זְכָאִי בְּמְלוּכָה, חֲסִין כְּהֻלָּה טַבְּסָרְיוֹ יֵאָמְרוּ לוֹ: לֶךְ וּלֶךְ, לֶךְ כִּי לֶךְ, לֶךְ אִי לֶךְ, לֶךְ ייִ הַמְּמַלְכָה, כִּי לֹא נֶאֱמַר, כִּי לֹא יֵאָדָר [כְּתוּב מְלוּכָה].

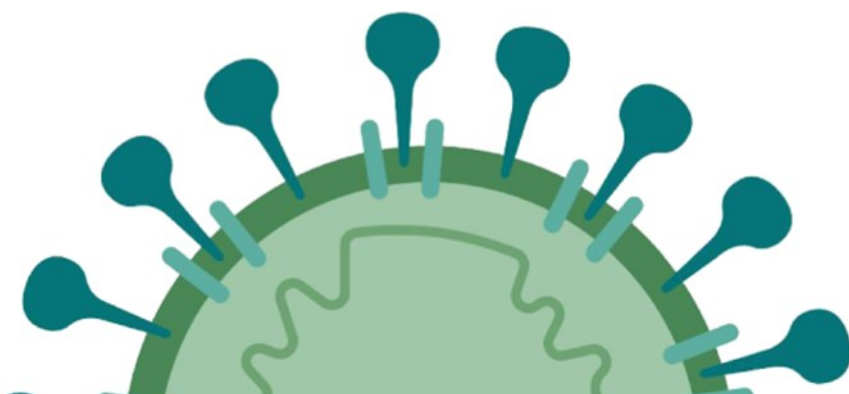
יְחִיד בְּמְלוּכָה, כְּבִיר כְּהֻלָּה לְמוֹדָיו יֵאָמְרוּ לוֹ: לֶךְ וּלֶךְ, לֶךְ כִּי לֶךְ, לֶךְ אִי לֶךְ, לֶךְ ייִ הַמְּמַלְכָה, כִּי לֹא נֶאֱמַר, כִּי לֹא יֵאָדָר [כְּתוּב מְלוּכָה].

מוֹשֵׁל בְּמְלוּכָה, נוֹרָא כְּהֻלָּה סְבִיבֵי יֵאָמְרוּ לוֹ: לֶךְ וּלֶךְ, לֶךְ כִּי לֶךְ, לֶךְ אִי לֶךְ, לֶךְ ייִ הַמְּמַלְכָה, כִּי לֹא נֶאֱמַר, כִּי לֹא יֵאָדָר [כְּתוּב מְלוּכָה].

עֲנִין בְּמְלוּכָה, פּוֹדֵה כְּהֻלָּה, צְדִיקֵי יֵאָמְרוּ לוֹ: לֶךְ וּלֶךְ, לֶךְ כִּי לֶךְ, לֶךְ אִי לֶךְ, לֶךְ ייִ הַמְּמַלְכָה, כִּי לֹא נֶאֱמַר, כִּי לֹא יֵאָדָר [כְּתוּב מְלוּכָה].

קְדוֹשׁ בְּמְלוּכָה, רַחוּם כְּהֻלָּה שְׁנֵאֲנֵי יֵאָמְרוּ לוֹ: לֶךְ וּלֶךְ, לֶךְ כִּי לֶךְ, לֶךְ אִי לֶךְ, לֶךְ ייִ הַמְּמַלְכָה, כִּי לֹא נֶאֱמַר, כִּי לֹא יֵאָדָר [כְּתוּב מְלוּכָה].

תְּקִיד בְּמְלוּכָה, תּוֹמֵךְ כְּהֻלָּה תְּמִימֵי יֵאָמְרוּ לוֹ: לֶךְ וּלֶךְ, לֶךְ כִּי לֶךְ, לֶךְ אִי לֶךְ, לֶךְ ייִ הַמְּמַלְכָה, כִּי לֹא נֶאֱמַר, כִּי לֹא יֵאָדָר [כְּתוּב מְלוּכָה].

אֲדִיד הוּא יְבִנֶה בֵּיתוֹ בְּקֶרֶב.

בְּמַהֲרָה, בְּמַהֲרָה, בִּימֵינוּ בְּקֶרֶב. אֵל בָּנָה, אֵל בָּנָה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקֶרֶב.

בְּחֹדֶר הוּא, גָּדוֹל הוּא, דָּגוּל הוּא יְבִנֶה בֵּיתוֹ בְּקֶרֶב. בְּמַהֲרָה, בְּמַהֲרָה, בִּימֵינוּ בְּקֶרֶב. אֵל בָּנָה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקֶרֶב.

הַדּוֹר הוּא, וְתִיק הוּא, זְכַאי הוּא, חֶסֶד הוּא יְבִנֶה בֵּיתוֹ בְּקֶרֶב. בְּמַהֲרָה, בְּמַהֲרָה, בִּימֵינוּ בְּקֶרֶב. אֵל בָּנָה, אֵל בָּנָה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקֶרֶב.

טָהוֹר הוּא, יְחִיד הוּא, כְּבִיד הוּא, לְמוֹד הוּא, מֶלֶךְ הוּא יְבִנֶה בֵּיתוֹ בְּקֶרֶב. בְּמַהֲרָה, בְּמַהֲרָה, בִּימֵינוּ בְּקֶרֶב. אֵל בָּנָה, אֵל בָּנָה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקֶרֶב.

נוֹרָא הוּא, סֶגִיב הוּא, עֲזוּז הוּא, פּוֹדֵה הוּא, צְדִיק הוּא יְבִנֶה בֵּיתוֹ בְּקֶרֶב. בְּמַהֲרָה, בְּמַהֲרָה, בִּימֵינוּ בְּקֶרֶב. אֵל בָּנָה, אֵל בָּנָה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקֶרֶב.

קְדוֹשׁ הוּא, רַחוּם הוּא, שְׂדֵי הוּא, תְּקִיד הוּא יְבִנֶה בֵּיתוֹ בְּקֶרֶב. בְּמַהֲרָה, בְּמַהֲרָה, בִּימֵינוּ בְּקֶרֶב. אֵל בָּנָה, אֵל בָּנָה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקֶרֶב.

אֶחָד מִי יוֹדֵעַ, אֶחָד אֲנִי יוֹדֵעַ..

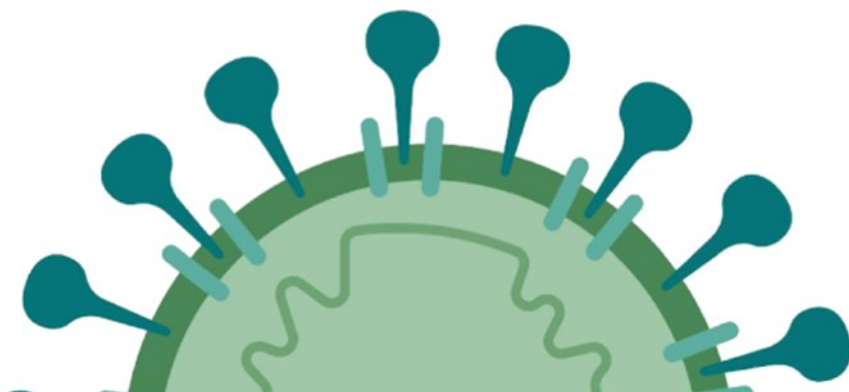
אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים וּבְאָרֶץ:

שְׁנַיִם מִי יוֹדֵעַ, שְׁנַיִם אֲנִי יוֹדֵעַ.

שְׁנַיִם לַחֹת הַבְּרִית. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים וּבְאָרֶץ:

שְׁלֹשָׁה מִי יוֹדֵעַ, שְׁלֹשָׁה אֲנִי יוֹדֵעַ.

שְׁלֹשָׁה אָבוֹת, שְׁנַיִם לַחֹת הַבְּרִית, אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים וּבְאָרֶץ:

אֲרַבְעָה מִי יוֹדֵעַ, אֲרַבְעָה אֲנִי יוֹדֵעַ.

אֲרַבְעָה אֲמָהוֹת, שְׁלֹשָׁה אָבוֹת, שְׁנַי לַחֹת הַבְּרִית, אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַעֲשִׁמִּים וּבְאֲרָץ:

חֲמִשָּׁה מִי יוֹדֵעַ, חֲמִשָּׁה אֲנִי יוֹדֵעַ.

חֲמִשָּׁה חוֹמְשֵׁי תוֹרָה, אֲרַבְעָה אֲמָהוֹת, שְׁלֹשָׁה אָבוֹת, שְׁנַי לַחֹת הַבְּרִית, אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַעֲשִׁמִּים וּבְאֲרָץ:

שֵׁשָׁה מִי יוֹדֵעַ, שֵׁשָׁה אֲנִי יוֹדֵעַ.

שֵׁשָׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה, חֲמִשָּׁה חוֹמְשֵׁי תוֹרָה, אֲרַבְעָה אֲמָהוֹת, שְׁלֹשָׁה אָבוֹת, שְׁנַי לַחֹת הַבְּרִית, אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַעֲשִׁמִּים וּבְאֲרָץ:

שִׁבְעָה מִי יוֹדֵעַ, שִׁבְעָה אֲנִי יוֹדֵעַ.

שִׁבְעָה יָמֵי שַׁבָּתָא, שֵׁשָׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה, חֲמִשָּׁה חוֹמְשֵׁי תוֹרָה, אֲרַבְעָה אֲמָהוֹת, שְׁלֹשָׁה אָבוֹת, שְׁנַי לַחֹת הַבְּרִית, אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַעֲשִׁמִּים וּבְאֲרָץ:

שְׁמוֹנֶה מִי יוֹדֵעַ, שְׁמוֹנֶה אֲנִי יוֹדֵעַ.

שְׁמוֹנֶה יָמֵי מִילָה, שִׁבְעָה יָמֵי שַׁבָּתָא, שֵׁשָׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה, חֲמִשָּׁה חוֹמְשֵׁי תוֹרָה, אֲרַבְעָה אֲמָהוֹת, שְׁלֹשָׁה אָבוֹת, שְׁנַי לַחֹת הַבְּרִית, אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַעֲשִׁמִּים וּבְאֲרָץ:

תְּשַׁעָה מִי יוֹדֵעַ, תְּשַׁעָה אֲנִי יוֹדֵעַ.

תְּשַׁעָה יְרַחֵי לְדָה, שְׁמוֹנֶה יָמֵי מִילָה, שִׁבְעָה יָמֵי שַׁבָּתָא, שֵׁשָׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה, חֲמִשָּׁה חוֹמְשֵׁי תוֹרָה, אֲרַבְעָה אֲמָהוֹת, שְׁלֹשָׁה אָבוֹת, שְׁנַי לַחֹת הַבְּרִית, אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַעֲשִׁמִּים וּבְאֲרָץ:

עֶשְׂרֵה מִי יוֹדֵעַ, עֶשְׂרֵה אֲנִי יוֹדֵעַ.

עֶשְׂרֵה דְבָרִיא, תְּשַׁעָה יְרַחֵי לְדָה, שְׁמוֹנֶה יָמֵי מִילָה, שִׁבְעָה יָמֵי שַׁבָּתָא, שֵׁשָׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה, חֲמִשָּׁה חוֹמְשֵׁי תוֹרָה, אֲרַבְעָה אֲמָהוֹת, שְׁלֹשָׁה אָבוֹת, שְׁנַי לַחֹת הַבְּרִית, אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַעֲשִׁמִּים וּבְאֲרָץ:

אֶחָד עָשָׂר מִי יוֹדֵעַ, אֶחָד עָשָׂר אֲנִי יוֹדֵעַ.

אֶחָד עָשָׂר כּוֹכְבֵיא, עֶשְׂרֵה דְבָרִיא, תְּשַׁעָה יְרַחֵי לְדָה, שְׁמוֹנֶה יָמֵי מִילָה, שִׁבְעָה יָמֵי שַׁבָּתָא, שֵׁשָׁה

סְדְרֵי מִשְׁנָה, חֲמִשָּׁה חוֹמְשֵׁי תוֹרָה, אַרְבַּע אֲמָהוֹת, שְׁלֹשָׁה אָבוֹת, שְׁנֵי לַחֹת הַבְּרִית, אֶחָד אֱלֹהֵינוּ
שְׁבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ:

שְׁנַיִם עָשָׂר מִי יוֹדֵעַ, שְׁנַיִם עָשָׂר אֲנִי יוֹדֵעַ.

שְׁנַיִם עָשָׂר שְׁבַטֵי־א, אֶחָד עָשָׂר כּוֹכְבֵי־א, עֶשְׂרֵה דְבָרֵי־א, תְּשַׁעַּה יְרַחֵי לְדָה, שְׁמוֹנֶה יְמֵי מִלָּה, שִׁבְעָה
יְמֵי שְׁבַתָּא, שְׁשֵׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה, חֲמִשָּׁה חוֹמְשֵׁי תוֹרָה, אַרְבַּע אֲמָהוֹת, שְׁלֹשָׁה אָבוֹת, שְׁנֵי לַחֹת
הַבְּרִית, אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ:

שְׁלֹשָׁה עָשָׂר מִי יוֹדֵעַ, שְׁלֹשָׁה עָשָׂר אֲנִי יוֹדֵעַ.

שְׁלֹשָׁה עָשָׂר מְדֵי־א. שְׁנַיִם עָשָׂר שְׁבַטֵי־א, אֶחָד עָשָׂר כּוֹכְבֵי־א, עֶשְׂרֵה דְבָרֵי־א, תְּשַׁעַּה יְרַחֵי לְדָה,
שְׁמוֹנֶה יְמֵי מִלָּה, שִׁבְעָה יְמֵי שְׁבַתָּא, שְׁשֵׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה, חֲמִשָּׁה חוֹמְשֵׁי תוֹרָה, אַרְבַּע אֲמָהוֹת,
שְׁלֹשָׁה אָבוֹת, שְׁנֵי לַחֹת הַבְּרִית, אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ:

אחד מי יודע?

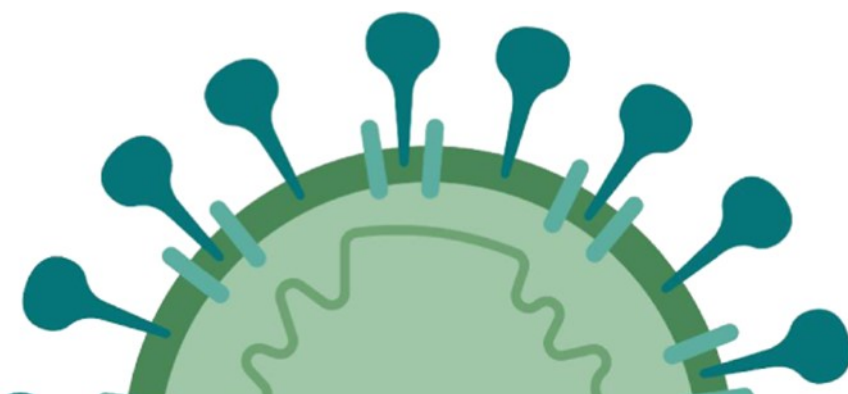
האחד כולל בתוכו ומתוכו הכל, וכשאנו מסתכלים בכל התופעות העולמיות ורואים כיצד ישנם
דברים שנראים לנו סותרים את המגמה, שמקלקלים, שמחלים אתה מציאות וגורמים לה צער
בעיניים שלנו, תשובה אחת יש לעניין, אחד מי יודע?

עולמנו אחד הוא! לא בבדידותו, אלא, באחדותו, בשייכותו לבריאה שיש בה רצון ומחשבה של
האחד שברא אותה, ולכן, כל הפעולות, גם אלו שאנחנו עדיין לא מבינים אותן, פועלות מתוך
המחשבה הזו.

לכן אנו מסיימים בפיוט ששואל על האחד הזה מתי כבר נזכה להבין אותו, מתי נוכל להפנים
אותו ולדעת להסתכל בגוה אחר על החיים, להעמיק להם משמעות מתוך האחדות הזו של
המציאות.

מסע החיים הישראלי היוצא ממצרים, מהמיצרים, הולך אל האחד אל והיה ביום ההוא יהיה
ה אחד ושמו אחד.

נתפלל לרפואת כל חולי ישראל וכלחולי העולם כולו ושהאחד יסיר מעמו ומנחלתו כל
מחלה ודבר ומגיפה וישמחנו באותו היום הגדול והנורא במהרה בימינו אמן.

חַד גְּדִיָּא, חַד גְּדִיָּא

דְּזַבִּין אַבָּא בְּתַרֵּי זְוִי, חַד גְּדִיָּא, חַד גְּדִיָּא.

וְאַתָּא שׁוֹנְרָא וְאַכְלָה לְגְּדִיָּא, דְּזַבִּין אַבָּא בְּתַרֵּי זְוִי, חַד גְּדִיָּא, חַד גְּדִיָּא.

וְאַתָּא כְּלָבָא וְנִשְׁךְ לְשׁוֹנְרָא, דְּאַכְלָה לְגְּדִיָּא, דְּזַבִּין אַבָּא בְּתַרֵּי זְוִי, חַד גְּדִיָּא, חַד גְּדִיָּא.

וְאַתָּא חוּטְרָא וְהִכָּה לְכָלְבָא, דְּנִשְׁךְ לְשׁוֹנְרָא, דְּאַכְלָה לְגְּדִיָּא, דְּזַבִּין אַבָּא בְּתַרֵּי זְוִי, חַד גְּדִיָּא, חַד גְּדִיָּא..

וְאַתָּא נוֹרָא וְשֶׁרֶף לְחוּטְרָא, דְּהִכָּה לְכָלְבָא, דְּנִשְׁךְ לְשׁוֹנְרָא, דְּאַכְלָה לְגְּדִיָּא, דְּזַבִּין אַבָּא בְּתַרֵּי זְוִי, חַד גְּדִיָּא, חַד גְּדִיָּא.

וְאַתָּא מִיָּא וְכִבְה לְנוֹרָא, דְּשֶׁרֶף לְחוּטְרָא, דְּהִכָּה לְכָלְבָא, דְּנִשְׁךְ לְשׁוֹנְרָא, דְּאַכְלָה לְגְּדִיָּא, דְּזַבִּין אַבָּא בְּתַרֵּי זְוִי, חַד גְּדִיָּא, חַד גְּדִיָּא.

וְאַתָּא תּוֹרָא וְשִׁתָּה לְמִיָּא, דְּכִבְה לְנוֹרָא, דְּשֶׁרֶף לְחוּטְרָא, דְּהִכָּה לְכָלְבָא, דְּנִשְׁךְ לְשׁוֹנְרָא, דְּאַכְלָה לְגְּדִיָּא, דְּזַבִּין אַבָּא בְּתַרֵּי זְוִי, חַד גְּדִיָּא, חַד גְּדִיָּא.

וְאַתָּא הַשְׁוֹחֵט וְשַׁחֵט לְתּוֹרָא, דְּשִׁתָּה לְמִיָּא, דְּכִבְה לְנוֹרָא, דְּשֶׁרֶף לְחוּטְרָא, דְּהִכָּה לְכָלְבָא, דְּנִשְׁךְ לְשׁוֹנְרָא, דְּאַכְלָה לְגְּדִיָּא, דְּזַבִּין אַבָּא בְּתַרֵּי זְוִי, חַד גְּדִיָּא, חַד גְּדִיָּא.

וְאַתָּא מְלֶאךְ הַמּוֹת וְשַׁחֵט לְשׁוֹחֵט, דְּשַׁחֵט לְתּוֹרָא, דְּשִׁתָּה לְמִיָּא, דְּכִבְה לְנוֹרָא, דְּשֶׁרֶף לְחוּטְרָא, דְּהִכָּה לְכָלְבָא, דְּנִשְׁךְ לְשׁוֹנְרָא, דְּאַכְלָה לְגְּדִיָּא, דְּזַבִּין אַבָּא בְּתַרֵּי זְוִי, חַד גְּדִיָּא, חַד גְּדִיָּא.

וְאַתָּא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשַׁחֵט לְמְלֶאךְ הַמּוֹת, דְּשַׁחֵט לְשׁוֹחֵט, דְּשַׁחֵט לְתּוֹרָא, דְּשִׁתָּה לְמִיָּא, דְּכִבְה לְנוֹרָא, דְּשֶׁרֶף לְחוּטְרָא, דְּהִכָּה לְכָלְבָא, דְּנִשְׁךְ לְשׁוֹנְרָא, דְּאַכְלָה לְגְּדִיָּא, דְּזַבִּין אַבָּא בְּתַרֵּי זְוִי, חַד גְּדִיָּא, חַד גְּדִיָּא.

וְאַתָּא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא

גלגל סובב הוא בעולם, שזה שולט בזה ומעליו זה ששולט בו, ומעל הכל בורא העולם שמסדר את מהלכה של המציאות לטובה. יהי רצון שסדר הפסח שלנו יסדר לנו מחשבות טובות העולות בקנה אחד עם רצונו יתברך ונגיע במהרה למציאות בריאה ושלמה.

